AYLİN
BALBOA

ATEŞ
SÖ

iletişim

İletişim Yayınları 2965 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 520

Dijital Kitap
ISBN: 9789750531354
Sürüm V01.01.01.01

Dijital Kitap Yapım Sistematik Dijital Kitap Atölyesi

Kaynak Basılı Kitap
ISBN 978-975-05-3026-5
1. Basım, 2. Baskı, 2021, İstanbul
İletişim Yayıncılık A.Ş.

EDİTÖR Levent Cantek
YAYINA HAZIRLAYAN Duygu Çayırcıoğlu
KAPAK Suat Aysu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Büşra Bakan

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu
34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web:
www.iletisim.com.tr
twitter: @iletisimyayin • facebook:
facebook.com/iletisimyayin

AYLİN BALBOA 1980 yılında İzmit'te doğdu. Öğrencilik yıllarını Ankara'da geçirdi. *Belki Bir Gün Uçarız* (İletişim, 2014) adında bir kitabı ve Balık adında bir köpeği var. Bir ağaçta yaşıyor.

AYLİN BALBOA

Ateş Sönene Kadar

SEKA Kâğıt Fabrikası'na...

İÇİNDEKİLER

Ateş Sönene Kadar 9

Kargalar 37

Yalnız 47

Nafile 53

Kemik 69

Yılan 73

Perihan 77

Havuz 87

Gelecek Seni Bekliyor 91

İyiden iyiye boğulmaya başladığım işyerinde, ertesi güne yetişmesi gereken bir projenin orta yerindeydim. Cep telefonum çaldı, tanımadığım bir numara. Açar açmaz karşımdaki ses, "Ölmüş," dedi. Bunu duyduğum an, arayanın Gamze olduğunu da, ölmüş diye bahsettiği kişinin babası olduğunu da hemen anladım. Hiçbir şey hissedemedim. Bu günün gelmesini hep beklemiştim.

"Neredesin?" dedim. Nerede olacağı hiç belli olmazdı çünkü. Kıtanın öbür tarafından çıkması da muhtemeldi okyanusun ortasından da. Önemli bir şey olmadıkça çok haberleşmezdik. Ama senede bir 19 Ağustos'ta mutlaka mail gönderirdi, bunu hiç aksatmazdı. "Kutlu olsun bebek," gibi bir şey yazardı sadece. Gana'da bir filin burnunu öperken ya da Meksika'da Ölüler Günü kostümüyle ya da Tayland'da bir tapınakta maymun kovalarken çekilmiş bir fotoğraf ekleştirirdi mailine. Ben de benzer bir yöntemle karşılık verirdim. Eklediğim fotoğraflar onunkiler gibi heyecan verici şeyler olmazdı fakat biz olduğumuz gibi severdik birbirimizi.

İstanbul'daymış neyse ki. Birtakım bürokratik problemleri çözebilmek için gelmiş. Çok kalmayı planlamıyormuş aslında. Sabah arayıp bu haberi vermiş yengesi. Kalp krizi demişler. Ama leş gibi rakı kokuyormuş.

"Alkol koması bence," dedi, "Kusmuğunda boğulmuş olduğunu hayal ediyorum."

Kusmuklar içinde bir Kasım Amca'yı gözümün önüne getirince ürperdim bir an. Ancak, sonra benim de hoşuma gitti bu görüntü.

İkindi ezanıyla gömülecekmiş. "Gidecek misin?" dedim. İnsan öyle bir babanın cenazesine gider mi emin değildim. Bu konularda zayıftım zaten.

"Galiba gideceğim," dedi sesine zorlama bir gülüş takarak, "Bu eğlenceyi kaçırmak istemiyorum. Benimle gelir misin?"

Tabii ki gelirdim, sormasına bile gerek yoktu.

"Nereden alayım seni?" diye sordum. Gerek olmadığını, bir araba kiraladığını, birazdan kendisinin gelip beni alabileceğini söyledi. Nerede olduğumu bilmesi yeterliydi, öyle dedi.

Telefonu kapatınca konum gönderdim. Çalışma sandalyemde arkama yaslanıp şu anda ölü bir şekilde bizi bekleyen Kasım Amca'yı düşündüm biraz. Onun, hiç öyle korkunç şeyler yapmıyormuş gibi yaşayışını, en ufak bir bedel ödemeyişini... Ölümü bile iyi davranmıştı adama. Kalpten tık diye gitmişti. Hâlbuki acılar içinde ölmesi gerekirdi. Bir bardak suya muhtaç şekilde...

Çalışma arkadaşlarıma ve müdürün odasının kapısına baktım. Bu kadar önemli ve yetişmesi gereken bir projeyi olduğu gibi bırakıp, akrabam bile değil, eski bir arkadaşımın babası öldüğü için izin istemek belki mümkündü ama benim bu diyaloğa tahammül edecek gücüm yoktu o anda.

Her şeyi olduğu haliyle bırakıp, sanki tuvalete gidiyormuşum gibi yürüyerek ofisten çıktım. Gerçekten, herhangi bir şey izah edecek durumda değildim. Elbette

bu sorun olacaktı. Bu sorunla ne yapacağımı dönünce düşünecektim.

Şirketin önünde, pis bir güneşin altında beklerken tek istediğim, Gamze'nin bir an önce gelip beni alması ve her ne yaşayacaksak onu yaşamamızdı.

Ne yaşayacaktık? Ölü bir Kasım Amca bize ne yaşatacaktı? Kasım Amca'nın bir kefenin içinde nihayet işe yaramaz hale gelmiş olan yumrukları bize ne yaşatacaktı? Aynı Kasım Amca'nın her şeyi gören ama görmezden gelen, hep bir ağrısı varmış gibi sızlanan, neredeyse inlermiş gibi konuşarak etrafındakilerde sürekli bir acıma hissi uyandırmaya çalışan, ama olanları bilince sadece derin bir tiksinti duyabildiğiniz karısı, yani Gamze'nin annesi, sözü açıldığında Neriman diye bahsettiği, bir kere bile anne diye anmadığı esmer, kilolu ve cahil annesi bize ne yapacaktı? Neredeyse yirmi yıldır gitmediğim, gitmeyi aklımdan bile geçirmediğim o rutubetli kasaba, Gamze'ye, bana ne yapacaktı? Geçmişi hatırladıkça içim iyiden iyiye kardı. Göğsüm sıkıştı, güçlükle nefes almaya başladım. Gamze arabayı aniden önüme kırdığında, civardan bir taksi geçiyor mu diye etrafıma bakıyordum. Birkaç dakika daha geç gelseydi...

Arabadan indi ve uzun uzun sarıldık gibi şeyler yok bu hikâyede. Öyle insanlar değiliz. Yan kapıdan binip hemen emniyet kemerimi bağladım. Emniyet kemeri takmamak son derece ahmakça geliyor bana. Kemeri bağlı olmadığı için ölenlere pek de öyle derinden üzülemiyorum. Doğal seleksiyon. Kalp krizinden ölenlerin hepsine de üzülmemek gerekir diyorum, ya da alkol komasına girip kusmuğunda boğulanlara.

Aralarında, tüm çocuklukları boyunca kızlarına tecavüz eden babalar da olabiliyor.

"Otobanda trafik varmış sahilden gidelim mi?" dedi Gamze.

"Olur," dedim, "İyi misin?"

"Sonunda bunun olduğuna inanamıyorum," dedi navigasyonu ayarlarken, "Ahh, neden bu kadar uzun sürdü ki?"

Güzel görünüyordu Gamze, bronzlaşmıştı. Gelmeden önce sıcak sahillerdeydi demek. Kumral saçları güneş vurdukça altın gibi parlıyordu. Biraz kilo almıştı, bu da onu her zaman olduğundan daha neşeli biri gibi gösteriyordu. Üstünde rengârenk uzun bir elbise vardı. Bir cenazeye gidiyor gibi değildi görünüşü.

"Çok güzelsin," dedim. Sorduğu soruya verecek bir cevabım yoktu. Birinci duam çok çabuk kabul olmuştu, ikincisinin işleme alınmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü ben de bilmiyordum. Bana dönüp gülümseyerek, "Sen de çok güzelsin," dedi. Çocukluğumuzdan beri böyle yapardık, söylenecek bir şey yoksa birbirimize ne kadar güzel olduğumuzu söylerdik. Bunu bize söyleyen başka kimse yoktu.

Gamze'nin bütün bunları yaşadığını ilk olarak ne zaman anladım bilmiyorum. Galiba hep hissettim ve sorarsam, bunun gerçekten olduğunu öğrenirsem ne yapacağımı bilemediğim için hiç soramadım. İlk ve ortaokul yıllarında aklımdan geçenlerin yaşanıyor olabileceğine ihtimal bile veremiyordum zaten çünkü tahayyül edemiyordum böyle bir şeyi. "Kasım Amca öyle şeyler yapmaz," diyordum. Tamam, içip içip dövüyordu Gamze'yi ama Gamze de hep karşı geliyordu babasına.

Ben de öyle davransam benim babam da döverdi beni. İçimden böyle mazeretler bulup kapatıyordum konuyu, bunların sadece benim kuruntularım olduğunu düşünüyordum.

Lise yıllarında kuşkularım daha da artmıştı fakat o zamanlar da ayrı okullara gittiğimiz için az görüşmeye başlamış, böyle şeyleri konuşabilecek samimiyet düzeyinden biraz uzaklaşmıştık. Doğrusu kolayıma gelmişti bu. O dönem benim de çözmem gereken kendime göre sorunlarım vardı.

Sonra ilk kez, üniversite sınav sonuçlarını öğrendiğimiz gün anlattı işte. O gün uzun bir gündü.

Gamze'yi en son birkaç yıl önce doğum günümde İstanbul'a geldiği ani ziyaretinde görmüştüm. Evde kös kös oturuyordum. Afrika'daydı o zamanlar. Sanki Afrika'dan değil de yan binadan çıkıp gelmiş gibi geldi. Sırtındaki çantayı salonun ortasına fırlattı ve beni zorla dışarı çıkarttı. Sabaha kadar içtik o gece. Ertesi gün yine kayıplara karıştı.

Cenaze yolunda, görüşmediğimiz zamanlarda gittiği yerleri ve başına gelen komik olayları anlattı biraz. Bazı anılarını anlatırken gülmekten gözünden yaş geliyordu. Onunla birlikte ben de gülüyordum ama bu kadar gülüyor olmamız tuhaftı aslında. Öyle ya da böyle bir cenazeye gidiyorduk. Büyük bir hesap kapanacaktı. Gamze'nin birazdan kafasını direksiyona vura vura ağlamayacağının garantisini kimse veremezdi. Ya da ben yapabilirdim bunu bilmiyorum. Şimdilik gülüyorduk.

Depoyu doldurmak için benzinliğe yanaştık. Şirkettekiler yokluğumu hemen fark etmişlerdi, yedi cevapsız arama vardı telefonumda. Acil bir işim

çıktığını, müsait olunca döneceğimi belirten bir mesaj yazıp tamamen kapattım telefonu.

Kahve otomatından sefil birer kahve aldık. Makinenin yanında sessizce sigara içtik. Arabaya bindikten sonra da kasabaya varana kadar bir daha hiç konuşmadık.

***

Annemle babamı ben öldürdüm. Bundan kimsenin haberi yok ama gerçek bu. Yıllar önce tek hareketimle ikisini birden Hakk'a yürüttüm. Aradan bunca zaman geçtiğine göre sanırım kimse beni Kasım Amca'nın ölümünden mesul tutamaz. Ancak annemle babamın katili kesinlikle benim.

Babam o kasabanın imamıydı. İmamın kızıydım ben. Ayşe olmamın, kutsal bir isim olması dışında önemli bir anlamı yoktu. İmamın ve onun itaatkâr karısının tek çocuklarıydım, varoluşum bunun üzerine kuruluydu.

Küçük yaşımdan itibaren dinî koşullarda yetiştirildim. Caminin yanındaki lojmanda yaşıyorduk. Bir camiye bu kadar yakınken isteseniz de olayların dışında kalamıyorsunuz zaten. Üstümde hep babama yakışan bir evlat olma baskısı vardı. İmamın kızı hiç öyle giyinir mi, imamın kızı o saatte öyle yalnız gezer mi, imamın kızı sokakta öyle güler mi... Bütün kasaba sürekli beni gözetliyor da en ufak açığımı yakalamaya çalışıyordu sanki. Hayatım babamın imam olmasının etrafında döndüğü ve herkes ona korkuyla karışık bir saygı duyduğu için ilkokulda bile pek kimse yaklaşmadı yanıma, çok arkadaşım olmadı. Bir tek işte Gamze... Gamze bunu hiç kafasına takmadı.

İlk ve ortaokulu beraber okuduk Gamze'yle. Evlerimiz yakın sayılırdı. Okulda her teneffüs, arka bahçedeki

kestane ağacının altında oturur, diğerleriyle fazla yüz göz olmazdık. Okul çıkışlarında da birlikte çok zaman geçirdik. Her zaman komik biriydi Gamze, beni hep güldürürdü. Bazen ciddi şeyler hakkında konuşsak da hemen şakaya vururdu. Yediği dayakları bile, eğer anlatacaksa, komik bir şey yaşamış gibi anlatırdı. Onun olanlarla baş etme yönteminin bu olduğunu çok çok sonra anladım.

Annem ondan pek hoşlanmıyordu. "Gözü dışarıda bu kızın," diyordu, aman ha ona uymamamı söylüyordu. Beni onların evine göndermiyordu ama başka arkadaşım olmadığı için arada bir de olsa onun bize gelmesine çok karışmıyordu.

Gamze'yle bir araya geldiğimizde daha çok hayal kurardık. Saçma sapan, çocukça şeyler olsa da mevcut hayatlarımız hakkında konuşmaktan iyiydi yine de. Ailesi Gamze'ye hiç de onu seviyormuş gibi davranmıyordu. Bizimkilerin beni sevip sevmediklerini de bilmiyordum. Allah ve peygamber sevgisi dışında bir sevgi hakkında konuşulmazdı bizim evde. Biz de Gamze'yle birbirimizi severek telafi etmeye çalıştık sanırım hep bir şeyleri.

Ortaokul son sınıftayken bir nisan sabahı ilk kez kanadım. Sonrasında âdet haline gelecek bu kanama durumunu anneme söylediğimde yanaklarıma, biri sağdan biri soldan olmak üzere iki okkalı tokat attı. Buz gibi oldum birden. Tuvaletten çıkıp külotumda gördüğüm kan lekesinden bahsetmiştim ve annem var gücüyle iki tokat atmıştı bana. Sonra da kahkahalarla gülmüştü. Komik mi yani şimdi bu?

Niye yaptığını sordum. "Yanakların al al olsun diye," dedi. Sonra da benim için dua etmeye başladı. Az önce

beni tokatladığı ellerini açıp, iyi bir mümine ve müstakbel kocama iyi bir eş olmamı diledi Allah'tan. Ne müminesi, ne müstakbeli, ne kocası?

Meğer âdet gelenek böyleymiş. İlk kanadıkları gün anneler böyle yaparmış, çat çut iki tokat geçirirlermiş kızlarının suratına. Hem de ne için? Kırmızı yanaklar. Hayatımda daha saçma şey duymamıştım. Ödenen bedele karşılık alınan buydu yani, kırmızı yanaklar.

Yanakları kırmızı, mümine bir eş olmamı istiyordu annem, benim için kurduğu hayal buydu. Planlarını tokatla da olsa öğrenmiştim. Nefret ettim o an annemden.

İşte o hafta babam artık başımı örtmem ve namaz kılmam gerektiğini, annem de bir daha Gamze'yle görüşmemi istemediğini söyledi. Ben bir kadındım artık. Yani tabii, kız oğlan kızdım ama erkekler bana baktıklarında bir kadın görebilirlerdi. O yüzden artık örtünmem ve Gamze gibi orospuluğa meyli olan insanlarla görüşmemem gerekirdi. İki tokatla hayatım değişmişti resmen. Babamın sözünden çıkma şansım yoktu. Başörtümü bağladım, düzenli ibadet sistemine geçtim fakat annemi dinlemedim. Beni kanadığım için tokatlayıp kahkahalarla gülen bir kadını memnun etmek için arkadaşımdan vazgeçmedim. Gizli gizli de olsa hep görüştüm Gamze'yle.

Gamze'yi merkezdeki liseye yazdırdılar. Beni liseye göndermeyeceklerini biliyordum ama umudumu kaybetmemiştim yine de. O zamana kadar oldukça başarılı bir öğrenci olmuştum, bunun ziyan olmasına göz yummazlar belki diyordum, sevgi ve anlayış kırıntıları arıyordum bana bakışlarında. Ancak, kanamadan sonra her şey çok değişmişti, huyunu

suyunu çözemiyordum artık ikisinin de. Sürekli gözetim altındaydım, sürekli bir beklentileri vardı. Namazdan kalksam Kuran okumaya oturtuyorlardı. Evin içinde bile başım açık gezmemi istemiyorlardı. Müzik dinlemek, dışarı çıkmak filan iyice hayaldi zaten artık. Hiçbir şey bulamasalar abdestini tazele diyorlardı. Ölüm geldiğinde abdestli olmak gerekirmiş ve ölüm her an gelebilirmiş, öyle diyorlardı. Nasıl diyorlarsa öyle yaşamak zorundaydım. Sanki onların çocuğu değildim de görevi onların çocuğu olmak olan biriydim.

Babam yaşadığı sürece benimle çok muhatap olmadı. Öldükten sonra tek taraflı da olsa daha çok iletişim kurduk gerçekten de. Genellikle emirlerini annem üzerinden bildirirdi bana. Çok korkardım babamdan. Hatta çoğu zaman, babamdan mı yoksa Allah'tan mı daha çok korktuğumu ayırt edemezdim.

Annem de bütün o emirlere tabiydi elbette. Ama o zaten çok uzun süredir öyle yaşadığı için kendisine hatırlatılmasına ihtiyaç olmuyordu. Babamın sözünden bir kere çıktığını, arkasından bir kere bile şikâyet ettiğini duymadım. Tam kutsal kitaplarda anlatılan türden bir kadındı o. Kocasının kaburga kemiğinden imal edilmişti. Bir tek, verimli bir tarla değildi, güçbela beni doğurabilmişti ancak. Benim de tam gönüllerine göre bir evlat olduğum söylenemezdi. Bir erkek olarak doğmayarak taa en başta hayal kırıklığına uğratmıştım zaten ikisini de.

Bir sabah, annem odama gelip yüklükteki yorganlardan birini çıkarırken uyandım. Neler olduğunu sordum, "Kuran kursuna gidiyorsun," dedi. Çok iyi bir Kuran kursu ayarlamış babam, biraz uzakta olsa da eğitimi çok sıkıymış. Yatılı olarak

göndereceklerdi beni. Eşyalarımı hazırlıyordu yani, evden ayrılıyordum. Ben lise hayalleri kurarken... Kalbim sıkıştı, ağlamak geldi içimden. Hayatımın son günüymüş gibi hissettim o anda. "Gitmek istemiyorum," dedim anneme aniden. Bunu nasıl söylediğime inanamadım. Daha önce benimle ilgili verilen kararlarda hiç yapmamıştım böyle çıkışlar. Bir kere başladım madem, devam edeyim dedim, bir şansım olabileceği umuduna kapıldım annemin yüzünde. Tek çocuğuydum sonuçta. Ben gidersem yalnız kalacak, oradan tutarım belki dedim. Ama istediğim okula asla razı olmayacaklarını biliyordum. Dinin o nurlu ışığından uzaklaşmama izin vermezlerdi. Bir orta yol buldum o anda. "İmam hatipe gideyim," dedim, "Kuran'ı orada da öğretiyorlar sonuçta, hem yatılı kalmam gerekmez." Annem önce hiç anlamamış gibi boş boş baktı bana, sonra oradaki yığının arasından ayırmaya çalıştığı yorganı olduğu gibi bırakıp salona geçti. Biraz düşünecekti. Sonra belki bir mucize olacaktı...

Tek bir söz daha etmedim, onu ikna etmeye çalışmadım. Üstüne gidersem ters tepebilirdi çünkü. O da bana bir şey söylemedi. Akşam babam gelince kapı aralığından fısır fısır konuştuklarını duydum. Babam önce, "Olmaz öyle şey!" diye kükredi. Oradaki dinî eğitim babam için elbette yeterli değildi. Epey patırdandı bu konuda. Sonra annem babamın kulağına iyice sokulup bir şeyler daha söyledi, duyamadım ne dediğini. Bana yıllar kadar gelen bir süre sonunda seslendiler. Sanki kapının eşiğinde değil de daha uzaktaymışım gibi biraz bekleyip girdim içeri, çok hevesli görünmek istemedim. Babam ertesi gün merkezdeki imam hatip lisesine yazılmaya gideceğimi

söyledi, sabah halam gelip beni alacakmış, nüfus kâğıdımı yanıma almayı unutmayacakmışım. Ne kadar sevindiğimi belli etmemeye çalışıp, "Tamam," dedim, "Çay demleyeyim mi size?"

Kuran kursundan iyiydi belki fakat imam hatipe başlamamla birlikte işler daha da zorlaştı. Allah ve ailemin yanına bir de öğretmenler eklendi. Hepsi sürekli hayatıma yeni bir kural getiriyordu. Her geçen gün daha da köşeye sıkıştırılıyordum. Her ne yapıyorsam yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyorlardı. Çabalarım asla yeterli gelmiyordu. İyi bir Müslüman'a yakışır şekilde davranmam konusunda mütemadiyen uyarı alıyordum. Bir türlü hiçbirinin istediği kişi olamıyordum. Bazen evden kaçıp bana yasakladıkları her şeyi sonuna kadar yaşayacağım bir hayat kurmayı hayal ediyordum. Ama sonra hemen pişman oluyordum. Allah vardı. Allah'tan korkuyordum. Korkmam gerektiği söyleniyordu hep. O her ne yaparsak, ne hissedersek bilirdi, kaçış yoktu kendisinden. Böyle şeyler düşündüğüm için beni hiç affetmeyecek diyordum. Cehenneminde cayır cayır yanacaktım. Allah'ı biraz daha şefkatli hayal edebilmek isterdim. Bu derece öfke dolu olması doğrusu bana biraz abartılı geliyordu. Hem yaratıp hem bu kadar kızmasını hiçbir şeyle açıklayamıyordum. Ayrıca kadınlara karşı anlayamadığım türden ekstra bir öfkesi vardı. Bazen, zaten ne yapsam yaranamam diye düşünüyordum, imkânsız gibi bir şeydi bu. Öğretmenlere, aklıma takılanları sormaya kalktığımda ya sinirleniyor ya da hızla konuyu değiştiriyorlardı, bir türlü aradığım cevaplara ulaşamıyordum. Kafam her geçen gün daha da karışıyordu. Bu kafa karışıklıklarım da beni

cehenneme götürecekti işte, olacağı buydu. Allah, yanlış yapan kullarını yakıyordu ve içimden bir ses bana geceleri uyumadan önce mutlaka, yanlış yapmasam bile kurtulamayacağımı, çünkü benim zaten doğuştan yanlış bir kul olduğumu fısıldıyordu. Vesvese üflüyordu içime. Gözümün önünde alev alev yanan bir cehennem düşüncesiyle kan ter içinde uyuyor, tövbeler içinde uyanıyordum.

Gamze'yle artık çok az görüşebiliyorduk. Okul dönüşü dolmuşta karşılaşırsak biraz laflıyorduk. Makyaj yapmaya başlamıştı. Bana yasaktı tabii öyle şeyler. O da güzelleşmek için yapmıyordu zaten. Kapatıcıların altından morluklarını seçebiliyordum. Kasım Amca şiddetin dozunu her seferinde daha da artırıyordu. Birkaç kere sordum, geçiştirdi beni. Yine anlatmadı aslında daha fazlasının olduğunu.

Gamze tam olarak ne yaşıyordu bilmiyordum ancak ben kendi hayatımın içinde olmaya alışamıyordum bir türlü. Sanki biri tarafından oraya kapatılmış, rehin alınmış gibi hissediyordum. Bir yandan da normal bu diyordum, başka normal bilmiyordum. Bildiğim başka şeyler vardı. Bildiğimi sandığım bazı şeyler. Gamze'nin başına gelenler gibi şeyler. Onlar normal değildi. Normal olanı benimki gibi bir hayattı. Sürekli gırtlaklanıyormuş gibi hissetsem de bildiğim en normal şeydi benim hayatım.

Ailemin beni üniversiteye göndermeyeceğine emindim. Bunun gerçekleşmesi için ancak bir mucize olması gerekirdi. Yine de gizli gizli sınavlara hazırlandım. Yapıp yapamayacağımı görmek istiyordum belki de, bilmiyorum. Epey çalıştım. Okula gitmek ve

ibadet etmek dışında pek bir işim yoktu zaten. Soru kitapçıklarının arasında yatıp kalktım o dönem.

Mezun olmama yakın, babamın memleketinden çok dindar bir ailenin oğlu olan İbrahim'le nişanladılar beni. Apar topar parmağıma bir yüzük taktılar. Bana hiç sormadılar. On yedi yaşındaydım ve karar verilmişti, bir evden başka bir eve kapatılacaktım. İbrahim'i sadece bir kere, beni istemeye geldiklerinde uzaktan görmüştüm. İyi birine benziyordu ama ben kesinlikle evlenmek istemiyordum. Ben sadece oralardan gitmek ve mümkünse yaşadığıma benzemeyen bir hayat yaşamak istiyordum.

Bazı geceler yatsı namazını kıldıktan sonra seccadenin üstünden saatlerce kalkmıyor, uzun uzun dua ediyordum. Tam olarak ne dilediğimi de bilmiyordum. Dilemek isteyeceğim şeylere bizimkilerden önce Allah izin vermiyordu zaten. Patrona, işlerini yapıyorlar diye kendi adamlarını şikâyet edemezdiniz sonuçta. Birkaç basit şey istiyor, sonra da konuyu değiştiriyordum. Saçma geliyordu hepsi.

Bir zaman sonra ellerimi açtığımda Allah'a söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Bekledim, kendimi zorladım ama tek kelime alamadım ağzımdan. O zaten hiçbir zaman karşılık vermiyordu. Böylece susmuş olduk.

Bu suskunluk hayatımda o kadar keskin belirdi ki o andan sonra gözümü kulağımı daha da açmak zorunda hissettim kendimi. Bildiğim her şey yerinden oynuyordu. İçimde depremler oluyordu fakat kimseye belli etmiyordum.

Liseyi bitirirken hâlâ Allah'a inanıyordum ama doğrusu artık pek güvenmiyordum.

Sınav ertesi haftaydı. Halama açıkladım durumu. İyi bir insandı halam. Bir keresinde, gençken başörtüsü takmamak için nasıl hasta olana kadar ağladığını anlatmıştı. İşe yaramamıştı çabası. Ama bunu denemiş olması bile hoşuma gidiyordu, yakın hissediyordum ona kendimi. Sınava girmemin bir yolunu bulmamız gerektiğini söyledim. "Ah be kızım kazansan da gidemezsin ki," dedi. Yardım etti yine de. Sınav sabahı, çarşıya gidip bana çeyiz alışverişi yapacağımızı söyleyip çıkardı beni evden.

Sınav iyi geçti. Ardından tüm o yaz mevsimini, artık mezun ve nişanlı biri olduğum için, çeyizime danteller örerek, odamın penceresinden caminin kubbesine her yıl yuva yapan leylek ailesini izleyerek ve kuşkusuz ibadet ettirilerek geçirdim.

Sınav sonuçlarının açıklanacağı gün, ördüğüm masa örtüsünün ipi bitti bahanesiyle, hemen gidip dönmek üzere izin koparttım evden. İnternet kafeye gidip bakacak, sonra da eve dönüp sonuç ne olursa olsun üzülecektim, planım buydu. Yolda Gamze'yle karşılaştım. Yüzü allak bullaktı. Beni fark edince, bir şeye tutunmasa düşüp gidecekmiş gibi aniden kolumu tuttu. Sonra gülümsedi. "N'aber?" dedi, "Hadi nereye gidiyorsan beraber gidelim."

Kol kola yürümeye başladık. Nişanlandığımdan haberi olmamıştı, çok şaşırdı parmağımdaki yüzüğü görünce. "Bana da sürpriz oldu," dedim. "İstiyor musun?" dedi. Ne fark ederdi ki, cevap vermedim. Daha da sıkı tuttu kolumu.

İnternet kafeye girip bir bilgisayarın başına oturduk. Gamze liseyi güçbela olsa da bitirebilmişti ama üniversite sınavına girmemişti, bir umudu yoktu o hususta. Bilgilerimi girdiğim ekrandaki minik kum saati dolup boşalırken, Gamze sanki kendi sonucunu bekler gibi heyecanlandı.

"Marmara Üniversitesi Kimya Mühendisliği" yazıyordu ekranda.

Gamze havalara uçtu sevinçten. Ben sevinemedim. Yani ilk gördüğümde sevindim ancak hemen geçti tabii. Olmayacak bir hayaldi.

Okulun İstanbul'un neresinde olduğunu sordu. Gözleri parlıyordu. "Beraber gideriz," dedi aklına muhteşem bir fikir gelmiş gibi. Saçmalamamasını, bizimkilerin beni asla göndermeyeceğini söyledim. Hem nişanlıydım artık, kış gelmeden evlendirmeyi düşünüyorlardı İbrahim'le beni. "O zaman biz de kaçarız," dedi ve ardından, kendine göre mükemmel olan bir plan yapmaya başladı.

Annesinin bileziklerini çalabileceğini, bu sayede bir iş bulana kadar rahatlıkla idare edebileceğimizi, kraliçeler gibi yaşayacağımızı söylüyordu. Kimsenin nerede olduğumuzu bilmesine gerek yoktu. Umutlu olunca çok güzel görünüyordu Gamze. Ama ben bütün bunların olmayacağını biliyordum dinlerken. Güzel bir hayaldi ama yapamazdım. Evden kaçamazdım. Bizimkileri bırakıp gidemezdim hiçbir yere. "Olmaz Gamze," dedim, "Olmayacak duaya âmin denilmez. Boşa heveslenmeyelim hiç."

"Gelsene sen benimle!" diye sertçe kolumdan tutup ilkokulun bahçesine kadar neredeyse sürükleyerek götürdü beni. Nihayet kestane ağacının oraya gelince

bıraktı ve acil bir işi varmış gibi ağaca tırmanmaya başladı. Ne yapmak istediğini hiç anlayamamıştım. Biraz yukarı çıktı, yavaş yavaş bir dalın ucuna doğru yürüdü ve sonra aniden kendini yere attı. Şok oldum, koştum hemen yanına. Atladığı dal çok yüksek değildi fakat yine de deliceydi yaptığı şey. "N'apıyorsun sen!" diye bağırdım. Çok korkutmuştu beni, çok sinirlenmiştim. Ağzına bir tane çakmamak için kendimi zor tuttum. Gamze düştüğü yerde belini doğrulttu, eteğini kaldırıp külotuna baktı ve sonra gördüğüm en nefret dolu bakışlarla gözlerini gözlerime dikip tek nefeste, "Hamileyim!" dedi. Daha önce de belirttiğim gibi, o gün uzun bir gündü.

Dehşete kapıldım duyunca, birkaç saniye nefes almayı bile unutmuş olabilirim. Bakire olmamak bile aklımın alacağı şey değildi o yaşta benim, o tutmuş "Hamileyim," diyordu. Kimden hamile kalmış olabileceğini düşünmeye çalışıyordum ama bulamıyordum, böyle bir ihtimal bile yoktu etrafta bildiğim kadarıyla. Sonra Kasım Amca'nın canavar suratı belirdi gözümün önünde. Çürük ve eksik dişleriyle pis pis sırıtışı. Düşüncem beni o kadar korkuttu ki o suratı aklımdan uzaklaştırmak için gözlerimi sıkıca kapadım. "Yoksa?" dedim alacağım cevaptan deliler gibi korkarak, katıla katıla ağlamaya başladı Gamze.

O gün anlattı işte. Babasının bazı geceler nasıl odasına süzüldüğünü, nasıl yatağına girdiğini, kalın parmaklarını Gamze'nin bedeninde gezdirirken nasıl hırıltılar çıkardığını, karşı koymaya çalışırsa nasıl yumruklar attığını, babasının kendisine yaptıklarını görmemek için nasıl da gözlerini sıkı sıkı kapattığını,

fakat o leş kokusundan nasıl da kaçamadığını... Bunun yıllardır sürdüğünü ve artık dayanacak gücünün kalmadığını... Neriman'ın, kocasına toz kondurmamak için nasıl da hiç ses çıkarmadığını... O anlattı ben ağladım. O ağladı ben dinledim. Saatler sürdü bu.

Sonra başımdaki örtüyü çekip gözlerini ve burnunu sildi iyice. Eşarptaki sümüğü gösterip gülümseyerek, "Şimdi plan yapmamız lazım," dedi.

Elbisesinin cebinden sigara paketi çıkarıp yaktı bir tane. Sonra da sırtüstü yere uzanıp gökyüzüne bakarak muhteşem kaçışımızın detaylarını anlatmaya başladı.

Annesinin bileziklerini her şartta çalacaktı, kararlıydı. Birer bilet alıp basıp gidecektik işte. Bizi kolay kolay bulamazlardı ona kalırsa, bulsalar da bir şey yapamazlardı, o on sekiz yaşına girmişti, benim girmeme de birkaç hafta kalmıştı. Onunkiler polise gitmeyi göze alamazlardı, Gamze'nin her şeyi anlatacağından korkarlardı. Altınları bozdurup küçük bir ev kiralayacaktık. O hemen bebekten kurtulacaktı tabii önce, o ara otelde kalabilirdik. Ben okula gidecektim işte, o da biraz toparlanınca iş bulurdu zaten, idare edebilirdik her şartta.

O anlatırken ben de uzandım Gamze'nin yanına. Onun gözünden dünya nasıl görünüyor diye anlamaya çalıştım. Ben olmasam da istediği her şeyi yapabilmesini diledim içimden.

Gün batarken, yakında bir yerlerden Kasım Amca'nın "Gamzeee!" diye gürleyen sesini duyduk. Gamze kalkıp toparlandı hemen. Daha fazla dayak yememek için acele acele yürümeye başladı.

Giderken, "Bu günü sakın unutma," dedi cıvıldayarak, "Bu bizim kurtuluşumuzun başlangıcı olacak."

Günlerden 19 Ağustos'tu.

***

Gamze gittikten sonra ne yapacağımı bilemedim. Eve zaten çok geç kalmıştım. Dönünce büyük sorun çıkacaktı. Azar işitmek istemiyordum, görmek bile istemiyordum onları. Duyduklarımı atlatamamıştım daha.

Kalkıp gitmedim eve. Orada oturup gökyüzüne baktım biraz. Leylekler gidiyorlardı, göç zamanları gelmişti yine. Yakında caminin kubbesindekiler de yavrularını alıp giderlerdi.

Gamze sigara paketini ve çakmağını almayı unutmuştu. Sigaraya daha biz ortaokuldayken başlamıştı o. Ben hiç heves etmemiştim o zamanlar, zaten bizimkiler yakalasalar canıma okurlardı. Yaksam mı bir tane diye düşündüm. İstemedi canım. Ama bir şey yakmam lazımdı. İçimde, daha önce hiç hissetmediğim zift gibi koyu ve yapışkan bir şey vardı, yakıp ondan kurtulmam lazımdı. Etraftan biraz çalı çırpı topladım ve kestane ağacının kuytusuna girip tutuşturdum ucundan. Sonra üstüne biraz daha çalı attım ve sonra biraz daha. Alevler hoşuma gitti, sönmesini istemedim. Okulun bahçesini turlayıp bir kucak odun topladım, hepsini bir bir ateşe ekledim. Besledikçe büyüdü ateşim.

Gamze'ye, bütün o planladıklarını yapacak cesaretim olmadığını söyleyememiştim. Korkak biriydim ben, korkak yetiştirilmiştim. Kaçıp gidemezdim, bizimkileri bırakamazdım, polislerle karşı karşıya gelmeyi göze

alamazdım, asilik yapamazdım. Düşününce bile elim ayağım titriyordu korkudan. Fakat Gamze'nin gitmesi şarttı, gitmezse olabilecekleri düşünemiyordum bile. Keşke yapabilseydik, keşke beraber kurtulabilseydik. Ama benim Gamze'yle gidebilmemin tek yolu vardı o da annemle babamın ölmesiydi.

Bu düşünce birdenbire tüm benliğimi sardı. Ölü bedenlerini gözümün önüne getirdim. Tehlikeli bir biçimde heyecanlandırdı bu beni. Ölselerdi hiçbir sorunum kalmazdı. O zaman hiç kimseye ihanet etmiş olmazdım. Kendime yepyeni bir hayat kurar, istediğim gibi yaşardım. Ölülerse kurtulurdum. Ben kurtulursam Gamze'yi de kurtarabilirdim. Sonra aklıma daha da iyi bir fikir geldi. Gamze'nin anne ve babasının da öldüğünü hayal ettim. Dört kişilik bir katliama çevirdim hayalimi. İyice hoşuma gitti düşündüklerim. Yavaş yavaş gevşedim.

O gece ateş sönene kadar, hepsinin ölmesi için dua ettim.

***

Evet ölmeleri için dua ettim ancak esasen ailemden nefret etmiyordum. Gamze'nin babasının ölmesini isterken hissettiğim şey gibi değildi bizimkilere karşı hissettiğim. Koşullara başkaldırıp kendi hayatına sahip çıkabilecek biri değildim ben. Sadece ölseler tüm bunlardan kurtulmuş olurum diye düşünmüştüm. Bir evladın, anne babasının ölümünü dilemesinin günah olduğunu ve karşılığında işte o gereksiz sıcaklıktaki cehennemde yanarak cezalandırılacağımı biliyordum ama yine de bu duayı etmekten alıkoyamadım kendimi.

"Keşke ölseler," dedim. "Bir şey olsa... İkisi de aynı anda... Sonra da Gamze'ninkiler..."

Eve dönüş yolunda hemen pişman oldum duamdan. Kendimi çok kötü hissettim.

Gece yarısı olmuştu, eve ilk kez bu kadar geç kalıyordum. Bizimkiler dış kapıda bekliyorlardı beni. Yüzlerine bakamadım. Bakarsam aklımdan geçirdiklerimi görürler sandım. Eşikten içeri adım attığım anda babam ilk kez çok sert bir tokat attı bana, neye uğradığımı şaşırdım. "Neredesin sen, başörtün nerede?" diye bağırıp saçlarımdan sürüyerek içeri soktu beni annem, bir çantaymışım gibi koltuğun üstüne fırlattı. Sonra babam yavaşça yanıma yaklaştı. Belinden kemerini çıkardı ve ben daha bu olanların yaşanıyor olduğuna bile inanamamışken beni kemerle dövmeye başladı. Hıncı geçene kadar vurdu bana. Annem de orada öylece durup izledi. "Evet ölebilirler," dedim, kararımdan emin, "Mümkünse ikisi de aynı anda."

***

O geceden sonra tamamen odama kapattılar beni. Artık hiçbir şey için izin yoktu. Evlenene kadar orada öyle oturacaktım. Pencereden bakınca görecek bir şey bile kalmamıştı. Caminin kubbesindeki leylekler yavrularını büyütmüş ve göçe katılıp gitmişlerdi. Gamze'den haber alamıyordum. Bebekten kurtuldu mu, ne yaptı hiç bilmiyordum. Ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmemesine kahroluyordum. Bir yandan da duvarlara baka baka kendi çilemi dolduruyordum.

Eylül gelmişti. Ben sınavı kazandığımı bırakın, sınava girdiğimi bile bizimkilere söyleyemediğim için, okul

hayatım sessiz bir şekilde resmî olarak bitmişken, anne ve babam beni halama emanet ederek, İslâm'ın beş şartından biri olan Hac vazifelerini ifa etmek için Suudi Arabistan'a gittiler ve güneşli bir sonbahar sabahında aldığımız habere göre orada Şeytan taşlarken kalabalığa kapılıp karmaşada ezilerek öldüler. Bir daha geri dönmediler. Ölüleri de dönmedi yani. Amcam, kıyamet gününü kutsal topraklarda beklemelerinin daha sevap olacağına karar vermiş ve konuyu kapatmıştı. Mezarlarını hiç görmedim. Başuçlarında bir ağaç var mı onu bile bilmiyorum.

Ölmeleri için dua etmiştim. Şimdiye kadar hiçbir duamı kabul etmemiş Yüce Allah bunu duymuştu ve işte ölmüşlerdi. Onları ben öldürmüştüm yani. Bunun olduğuna inanamıyordum. Kendimi müthiş derecede suçlu hissediyordum. Suçluluktan üzülmeye fırsat bile bulamıyordum. Biri böyle bir dua ettiğimi ve bu yüzden öldüklerini anlayacak ve sonra polisler beni alıp hapse atacak sandım bir süre. Gece gündüz namaz kılıp Allah'a beni affetmesi için yalvardım.

Haber duyulunca bir sürü insan gelip gitti eve. Kimsenin yanına çıkamadım doğru dürüst. Vicdan azabından hasta oldum, ateşler içinde yattım. İbrahim ve ailesi de gelmiş ben hastayken. Nikâh tarihini öne çekmenin daha iyi olacağını söylemişler amcamlara, bu şartlarda böylesi gerekirmiş. Gamze de gelmiş birkaç kere, o hiçbir şey söylememiş.

Bir hafta kadar sonra ayaklandım biraz. Halam hâlâ benimle kalıyordu. Eve bir sessizlik hâkimdi. Bu da daha kasvetli hâle getiriyordu her şeyi.

O gün doğum günümdü ama bunu hatırlayan kimse yoktu hayatımda. Bizimkiler yaşarken de doğum

günlerimi kutlamazdık, Hıristiyan âdeti olduğunu söyler ve çok sinirlenirdi babam böyle şeylere. Halbuki sebep ne olursa olsun pasta yemek güzel bir fikir gibi gelirdi bana, kutlayan insanlara hep özenirdim. Yine pastasız bir doğum günüydü on sekiz yaşımınki, çok bir şey değişmemişti. Fakat her zamankinden daha yalnız hissettim bu sefer.

Bizimkiler için gıyabi cenaze namazı kılınmıştı ama elimizde naaşları olmadığı için bir mezarları olamamıştı. Öldüklerine bir türlü inanamıyordum bu yüzden. Toz olup uçmuşlardı sanki bir anda.

Biraz hava alıp geleceğimi söyledim halama. Kendimi dışarı attım. Her katil gibi olay mahalline dönmeye ihtiyacım vardı. Doğrudan ilkokulun bahçesine gittim ve arkadaki kestane ağacının dibinde yaktığım ateşin henüz taze sayılabilecek küllerinin önüne oturdum.

Bir mezarları olmasını isterdim. O zaman karşılarına geçer ve beni affetmelerini dilerdim, bir boşlukla konuşuyor gibi hissetmezdim belki o zaman. Ancak dediğim gibi, ölüleri elime hiç geçmedi. Bir sopayla, başında ölmeleri için dua ettiğim ateşin küllerini dağıtıyordum olanları düşünürken. Cinayet silahımı yok etmeye çalışıyordum galiba. Orada öyle bir ateş yakılmamış gibi olunca ben de belki daha az suçlu hissederdim. İyice dağıttım külleri. Ölürken çok acı çekip çekmediklerini düşünmekten kendimi alamıyordum. İnsanların ayaklarının altında ezilmek korkunç bir şey olmalıydı, böyle olmasını gerçekten istemezdim. Ölmelerini isterken ölmelerini istediğimi düşünmemiştim ben, başka bir şeydi Allah'a anlatmak istediğim. Ama belli ki anlaşamıyorduk biz. Nihayet bu gerçekle böyle yüzleşmek bir yandan sarsmıştı fakat bir

yandan da kendime getirmişti beni. Olan olmuştu, geçmişi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu artık.

Farkında olmadan toprağı epey kazmışım. O küçük çukur aklıma bir fikir gelmesine neden oldu. Kabullenebilmek için kesinlikle bir mezara ihtiyacım vardı, o zaman bir mezar yapayım dedim ben de. Onların yerine bir şey gömmek istedim oraya. Anlamlı bir şey olmasını istedim. Ama hiçbir şey bulamadım. Keşke evden çıkarken yanıma onlardan birer hatıra alsaydım diye hayıflandım. Aklıma gelmemişti hiç. Ateş yakmayı planlamadığım gibi mezar kazmayı da planlamamıştım. Üstümdeki tek değerli şey parmağımdaki yüzüktü. Kurtulmam lazımdı ondan. İbrahim'le evlenmeyecektim. Başımı da örtmeyecektim artık. Madem duam kabul edilmişti, bunun bir anlamı olmalıydı. Yüzüğü parmağımdan çıkardım ve başımdaki örtüye sarıp iyice gömdüm oraya. Tam o kestane ağacının altına. Şimdi düşününce çok sembolik geliyor yaptığım her şey. Ama çok gençtim daha.

Ölümleriyle ilgili neler hissettiğimi size tam olarak anlatmamın imkânı yok çünkü aradan onca yıl geçti ben bile hâlâ anlayamadım. Tek bildiğim, ne yaparlarsa yapsınlar, nasıl insanlar olurlarsa olsunlar aileniz öldüğünde, aileniz ölmüş oluyor.

O gün tek başıma düzenlediğim küçük cenaze merasimini bitirince ilkokulun bahçesinden çıkıp doğru Gamzelerin evine gittim. Annesi açtı kapıyı, görünce tiksindim. Gamze yüzü gözü şiş olmasına rağmen her zamanki gibi gülümseyerek geldi yanıma. Bizimkiler için başsağlığı diledi. "Önemli değil," dedim, "Artık gidebiliriz."

İki gün sonra, sırtımızda birer küçük çantayla, daha önce hiç gitmediğimiz İstanbul'a doğru yoldaydık.

***

Her şeyi planladığımız sırayla yaptık. Sora sora Göztepe'yi bulduk ve küçük bir otele yerleştik önce. Bebekten kurtulmak için bir yer bulmamız zor oldu, iğrenç koşullarda yapıldı işlem, çok berbat bir gündü o gün. Gamze'nin kendini toparlaması epey zaman aldı.

Ben okula gidip kaydımı yaptırdım. Gamze toparlanırken çıkıp sokaklarda ev aradım, sonunda buldum küçük bir tane. Kuzeniz dedik, ailelerimiz yurtdışında dedik, okumaya geldik dedik, allem edip kallem edip tuttuk evi.

Ben kaçmadan önce halama anlatmıştım her şeyi, ona güveniyordum ve benim için endişelenmesini istemiyordum. Önce engel olmayı denedi ama kararlı olduğumun da farkındaydı, uzatmadı. Biraz harçlık verdi hatta, sık sık haberdar etmemi istedi.

Sadece iki kere okul çıkışında polisler durdurdu beni. Birinde amcamlar, diğerinde İbrahim'in ailesi beni bulmaya çalıştığı için. İkisinde de çok korktum. Titreye titreye ifade verdim. Ailemin zaten öldüğünü, oraya dönmeyeceğimi söyledim. Artık reşit olduğum için hiçbir şey yapamadılar.

Gamze'ninkilerse bizi hiç bulamadılar. Nasıl o kadar iyi saklandık bilmiyorum. Bence aramaya çok da teşebbüs etmediler. Gamze haklıydı muhtemelen, onun polislere her şeyi anlatmasından korkmuşlardı. Ben halamı arada bir arıyor, haberleri alıyordum. Yaptığım şeyden sonra amcamlar adımın anılmasını bile istemiyorlardı artık, silmişlerdi beni defterden. Gamze

de yengesiyle telefonlaşıyordu bazen. Babası artık gece gündüz körkütük sarhoş geziyordu. Annesi bileziklerini çaldığımız için çıldırmıştı, önüne gelene bunu anlatıyordu. Kasabada büyük olay olmuştu kaçışımız. Herkes başka bir hikâye anlatıyordu hakkımızda. Pavyonlara düştüğümüzden tutun da birilerine metreslik yaptığımıza varana kadar. Başımıza ne geldiğini bilmiyorlardı fakat orospu olduğumuzdan emindiler. Bu konunun uydurulan her detayı dişlerini kamaştırdığı sürece hakkımızda konuştular. Sonra kasabada ilgilerini çeken başka bir dedikodu konusu çıkınca bizi unuttular. Gerçekten de kurtulduk hepsinden.

Gamze'yle İstanbul'da bir seneye yakın birlikte yaşadık. Para sıkıntısı yaşamadık. Benim, babamdan kalan yetim maaşım vardı. Babamın ölüsü, hiç onaylamayacağı hayatıma sponsorluk ediyordu. Ayrıca birkaç yerden burs alıyordum. Gamze de kısa süre sonra iş bulup çalışmaya başladı, bileziklerin çoğunu bozdurmaya bile gerek duymadık.

Gamze önce bir kafede garsonluk yaptı. Sonrasındaysa daha çok yabancılara hizmet veren bir otelde kat görevlisi olarak çalışmaya başladı. Ufak ufak İngilizce öğrendi orada. Ben de hazırlık sınıfındaydım o sene, derslere beraber çalıştık. Bir gün çalıştığı yerde, Tayland'da küçük bir otel işleten tatlı bir çiftle tanıştığını söyledi. Otelin ve bölgenin fotoğraflarına vurulmuştu Gamze. Onlar da Gamze'yi çok sevmişlerdi. Dediğim gibi, ne yaşarsa yaşasın hep sevimli biridir o. Gamze'ye otellerinde iş teklif ettiler. Bana sordu, dedim, "Tabii ki gideceksin Gamze."

Gamze gittikten sonra kendimi koca dünyada tek başıma kalmış gibi hissettim. Yaşadıklarımın ağırlığı asıl o gittikten sonra kendini gösterdi. Her şey birdenbire anlamını yitirdi. Boş bir çuval gibiydim. Ne olursa olsun hiçbir şey hissedemiyordum. Çok bir şey de olmuyordu zaten. Uzun süre, okula gidip gelmekten ve annemle babam beni hep gözetliyorlarmış gibi yaşamaktan başka bir şey yapmadım.

Sonra yöntem değiştirmeye karar verdim. İçimdeki boşluğu doldurmak için aklıma gelen her şeyi denedim. Çılgın partilere gittim, hiç ayılmamacasına içtim, önüme gelenle seviştim, uyuşturucu bile kullandım bir ara. Sonra mevzunun bu olmadığını anladım. Sıradan, basit bir hayat istiyordum ben. Başından beri tüm çabam sıradan bir hayata sahip olabilmek içindi.

Gamze başlarda sık sık geldi İstanbul'a, zamanla ayağı kesildi. Kendi hayatının akışına kapılıp gitti doğal olarak. Ama iyiydi en azından. Ben de iyiydim. İyiysek görüşmememiz çok da problem değildi.

O kasabayı son görüşümüzün üzerinden yaklaşık yirmi sene, Gamze'nin beni arayıp babasının ölüm haberini vermesinin üzerinden yaklaşık dört saat geçtikten sonra kasabanın sapağından içeri girdiğimizde Gamze arabayı sağa çekip, "Biraz da sen kullanır mısın?" dedi. Yer değiştirdik.

Neredeyse ikindi vakti gelmişti. "Sizin eve mi gidelim yoksa camiye mi?" diye sordum arabayı yeniden çalıştırmadan önce. Bunlardan birini yapmak gerekir diye düşünmüştüm çünkü. "Mezarlığa," dedi Gamze. Bakışlarını mezarlığa giden yola kilitlemişti bile. Ne yalan söyleyeyim biraz korkutucu görünüyordu o anda.

Damarına basabilecek herhangi bir şey yapmamaya çalışarak mezarlığa doğru yavaşça sürdüm arabayı.

Daha önce de defaatle belirttiğim gibi, bizimkilerin mezarlarını hiç görmediğim için mezarlıklar bana hep çok garip hissettirir. Bir mezarın varlığı mı insana daha çok dokunur yoksa yokluğu mu hiçbir zaman bilemeyeceğim.

Biz gittiğimizde etrafta kimse yoktu ama kısa süre sonra geldiler. Bir imam öncülüğünde omuzlara alınmış yeşil örtülü bir tabut ve arkasında erkekler, onların da arkasında kadınların olduğu kalabalık bir grup mezarlığın kapısından içeri girdi. Biz köşede bekliyorduk. Gelen geçen dikkatle bize bakıyordu. Resmî üniformasının içindeki imamı görünce çok fena olsam da belli etmedim Gamze'ye. O benden de beterdi zaten.

Arkadaki kadınların arasından biri, "Orospuuu!" diye bağırdı. Gamze'nin annesi Neriman'dı bu. "Ne yüzle geldin buraya, bileziklerimi getir orospuu, orospulaar!" diye bağırıp bir lama gibi tükürdü bize doğru. İşte o anda Gamze annesinin üstüne atlayıp her şeyin intikamını alacak sandım ama yapmadı bunu. Koluna denk gelen tükürüğü eliyle sildi ve hiç cevap vermeden açık mezara doğru ilerleyen kalabalığı takip ettik beraber.

Neriman, Kasım Amca için açılmış mezara varana kadar bize söylenmeye devam etti. Ayılıp bayılmayı sürdürüyordu fakat daha fazla sataşmaması için çevresindekiler uyarmıştı onu, Gamze'ye saygısızlık yapılabilirdi ancak ölüye saygısızlık yapılmamalıydı. Halaları, teyzeleri, komşuları, herkes oradaydı. İğrenerek bize bakıp, "Bırak ne halleri varsa görsünler,"

dediler bizim için. "Âmin," dedim içimden. Tek istediğimiz buydu zaten, bırakılmak ve ne halimiz varsa görmek.

Hoca dua ederken istisnasız herkes bize bakıyordu. Ölü Kasım Amca bile bize bakıyordu bence o anda. Kalabalığın arasında tanıdık yüzler seçebiliyordum ama benim akrabalarımdan kimse yoktu. Sevindim buna. Doğrusu o an böyle küçük sevinçlere ihtiyacım vardı.

Tabutun başında dua eden hoca, yıkıp yerine başka bir şey yapmadılarsa muhtemelen caminin yanındaki, çocukluğumun geçtiği lojmanda kalıyordu. Bir kızı var mı acaba diye düşündüm. Onun hayatının nasıl olduğunu... Kubbedeki leylekleri merak eden ve ailesi ölsün diye dua eden biri olup olmadığını...

Nihayet, "Hakkınızı helal ediyor musunuz?" diye üç kere sordu hoca. Herkes üç kere, "Helal olsun!" dedi. Gamze ve ben üç kere sustuk. Ne desek kapanmayacaktı o hesap. Hocanın çözebileceği bir mesele değildi. Beyaz kefene sarılı cesedi mezara indirip üstüne toprak atmaya başladı insanlar.Sanki çok iyi bir adammış da kaybı büyük üzüntü yaratmış gibi ağlayıp inleyenler vardı.

Gamze önce soğuk bir taş gibi durdu babası gömülürken. Aklından neler geçtiğini belli etmiyordu, kirpiği bile titremiyordu izlerken. Öyle sessizce bakmaya devam edecek ve bu korkunç konu, artık yapabilecek hiçbir şey kalmadığı için sessizce kapanacak sandım. Fakat sonra aniden hiç beklemediğim şekilde bağıra bağıra ağlamaya başladı.

"Canım babaam, güzel babaaam, bana prensesler gibi bakan babaam, beni bırakıp nerelere gidiyorsun?" filan diyordu. Kulaklarıma inanamıyordum. Delirmiş

olabileceğinden korktum. Yaşadıklarından sonra bu hiç şaşırtıcı olmazdı bence. Bunca yıl her şeye dayanmış ve tam da sonsuza kadar bittiği gün kayışı koparmıştı belki de. Yanına gidip kulağına, "İyi misin?" diye fısıldadım. "Süperim, merak etme," dedi sessizce. Sonra çıldırmasına kaldığı yerden devam etti.

"Ah benim güzel babaaam, bana dokunmaya kıyamayan babaaam, şimdi ben sensiz ne yaparım? Bırakıınn, gömmeyin onuuu, ben babama doyamadıım," gibi şeyler söylüyordu. Herkes donakalmıştı. Az evvel kendini yırtarak ağlayan Neriman bile susmuştu birden. Bir tek Gamze'nin sesi çıkıyordu. O güne kadar hepsi onun hakkında ileri geri konuşmuştu. İlk kez herkes onu dinliyordu ama o da böyle şeyler söylüyordu.

Bir bildiği vardır diye düşünüp destek olmak için koluna girdim ve kendimi tutamayıp ben de ağlamaya başladım. Tam olarak neye ağladığımı bilmiyordum. İçimde yıllardır dönmeyen bir çark dönmeye başlamış gibiydi. Ağladıkça ağlayasım geliyordu, durduramıyordum kendimi. Gamze de duramıyordu. Hâlâ babasının ne mükemmel biri olduğuna dair akıl almaz şeyler söyleyerek paralıyordu kendini. Ben de başladım Gamze'yle birlikte ağıt yakmaya. "Ah Kasım Amcaa, melek gibi adamdın, şimdi nasıl girdin kara toprağa?"

Çok sevdiğimiz bir babamız varmış da o ölmüş gibi hıçkıra hıçkıra izledik cesedin gömülüşünü.

Erkekler aceleyle mezarı kapattıktan sonra son görev olarak herkes birer Fatiha okudu ve akabinde fısır fısır konuşarak dağıldı kalabalık. Neriman giderken sataşır sandım ancak bize doğru bakmadı bile. Birinin koluna

girdi ve yüzünü eşarbına saklayarak geçip gitti yanımızdan. Herkes gitti. Biz Gamze'yle mezarlıkta kaldık.

Ağlamaktan yorgun düşmüştük ikimiz de. Taze mezarın önünde yan yana oturuyorduk. "Niye bu kadar ağladık?" diye sordum Gamze'ye. "Bilmem," dedi, "Tam bu kadar ağlamamız gerekiyordu galiba." Şişmiş gözleriyle ışıl ışıl gülümsedi yine. "Çok güzelsin," dedim. "Sen de çok güzelsin," dedi.

Sonra elini göğsüne daldırıp bir cigaralık çıkardı ve "Sabahtan beri bu ânı bekliyordum," diyerek yaktı hemen, derin bir nefes çekti içine. Dumanı uzun uzun içinde tuttu.

"O bilezikleri niye alıyordu babam ona biliyor musun?" dedi. "Kimseye söylemesin diye. Bazen babamın yaptıklarından daha fena geliyor bu bana. Halam, babaannem, komşular... Aslında herkes biliyordu ama hiçbiri bir şey yapmadı."

Cigarayı bana uzattı. Ben de derin derin çektim içime. Bir süre söylediği şeyi hazmetmeye çalıştım. Beni hayatta en çok kıran şeyin, babam beni kemerle döverken annemin öylece durup izlemesi olduğunu hatırladım. Kıyas bile götürmezdi Gamze'nin yaşadığıyla. Fakat yine de ne söylemek istediğini tüm hücrelerimle hissettim. Konuyu dağıtmak için, "Ben daha farklı bir şey yaparsın diye düşünmüştüm," dedim. "Boş versene," dedi, "Ne yapsam anlamazdı bu sığırlar." Haklıydı, anlamazlardı.

"Şimdi aylarca yine bizi konuşacaklar, iyice kafalarını karıştırmışızdır bu sefer," dedim. Yanağımdan bir makas alıp, "Çünkü biz her zaman starız bebeğim," dedi. Anında neşeli bir çocuğa dönüştü yine yüzü.

"Bir an kafayı yedin sandım ama yalan yok," dedim. Kahkaha attı. "Kafam hiç bu kadar yerinde olmamıştı," dedi. Az evvel yaptıklarımızı ve insanların suratlarının aldığı şekli anlata anlata gülmeye başladık sonra. Güneş batana kadar kıkırdaya kıkırdaya oturduk orada.

Dönüşte, ilkokulun önünden geçerken arabayı durdurdum. "Benim de bir mezarlık ziyareti yapmam lazım," dedim. Anlamadı tabii Gamze. Ne ateşten ne de o ateşin altına temsili olarak kendi ailemi gömdüğümden haberi vardı. İnip kestane ağacının oraya gittik beraber. Ağaç biraz daha boylanmıştı, onun dışında pek bir şey değişmemişti.

Yıllar önceki o gece hepsinin ölmesi için dua ettiğimi Gamze'ye bile söylememiştim. Bir Fatiha okudum önce. Sonra elime sağlam bir dal alıp ağacın dibindeki toprağı kazmaya başladım. Epey uğraştıktan sonra çürümüş kumaşa ulaştım, buldum gömdüğüm yüzüğü. Elimde biraz ovuşturunca pırıl pırıl parladı. İbrahim geldi aklıma. Karısının mutlu bir kadın olmasını diledim içimden. Yüzüğü Gamze'ye gösterip, "Hadi şunu bozdurup hepsiyle içelim kafa dağıtalım bu gece," dedim. Eski bir yaramazlığı hatırlar gibi sevindi, "Tamam," dedi hemen. Uğramak isteyeceğimiz başka hiçbir yer yoktu kasabada. Arabaya atlayıp İstanbul'a dönmek için yeniden yola çıktık.

Caminin kubbesindeki leylek yuvasında leylekler vardı. Her yıl geldikleri gibi gelmişlerdi yine. Sonbahar yaklaşıyordu. Yakında giderlerdi.

Kargalar

Dirseklerim dizlerimde, ellerimle yüzümü kapatmış, öylece kanepede oturuyordum. Başım mı ağrıyordu, kafam mı şişmişti, ağlıyor muydum hatırlamıyorum. Yok aslında ağlamadığıma eminim. Hiç ağlamadım. Buna fırsatım olmadı. Çünkü ne oldum demeye kalmadan geldiler.

Başım biraz ağrıyordu evet çünkü bir şeyler söylemek isteyip de söyleyememek genelde böyle bir etki yapıyor. Sözler insanın boğazında kalınca... Sözler insanın boğazında kalınca yutkunmaya çalışıyorsun. Yutkun yutkun yutkun. Midede de ağrı başladıysa bil ki orada çalkalanıyorlar. Tamam. Hazmet. Sindir. Sonra? Sonraki yol öyle değil. Yerçekimi tanımıyor sözler. Uçan balonlara dönüşüp yeniden kafana doğru süzülüyorlar.

Aklının içinde uçan balonlar.

Durdukça şişiyorlar.

Şiştikçe ağrı.

Bir patlasalar...

Başım ağrıyordu ve kafam da şişmişti çünkü dediğim gibi, uçan balonlar. Valizin tekerleklerinin eski parkenin üzerinde tıkır tıkır dönüşünün sesini dinledim. Adımlarını duyduğumu hatırlamıyorum. Herhalde terliklerini giymemişti ve anlaşılan ses çıkarmamaya da özen göstermişti. Ben dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimle yüzümü kapattığım için, ki bunu size söylemiştim, o andaki yüz ifadesini göremedim. Görmek

istemedim. Yaşananlara bir de bunu eklemek için elverişli değildim.

Çıkıp gitmeden önce biraz oyalandı. Anahtarları şıngır şıngır yaptı ama kapıyı hemen açmadı. Aklına bir şey mi takıldı? Kararsızlık mı yaşadı? Kal desem gitmez miydi? Kal diyebilir miydim? Buna gücüm var mıydı?

Yokmuş ki diyemedim. Kulaklarım son derece açıktı fakat bir insan sesi de duymadım. O da hiçbir şey söylememiş, buradan bunu anlıyoruz. Zaten konuşacak ne kaldı ki... Kafamdaki uçan balonlar?

Dursunlar.

Kapı öyle çaaat diye kapanmadı. Sinirli değildi demek. Keşke sinirli olsaydı. Sinir benim en sevdiğim duygu. Vücudumun en az yüzde yetmişi sinir. Ben çoğu zaman sinirimin refakatçisi olarak yaşıyorum. Arada bir sinirimi gezmeye çıkarıyorum, acıktığında besliyorum, bakacak kimseyi bulamazsam işe götürüyorum, sayesinde hem hayatta kalıyor hem ölüyorum. Keşke diyorum sinirli olsaydı. Bu duyguyu avucumun içi gibi biliyorum çünkü, geçiyor. Ortalığı bir anda toza dumana katsa da geçtikten sonra öyle demek istememiştim canım, özür dilerim bir tanem... Sinirli değildi ve kapı çaaat diye değil tık diye kapandı. Hafifçe. Tık.

Hemen yerimden kalkıp parmak uçlarıma basarak kapının önüne gittim ve kulağımı, kapının arkasından gelecek seslere dayadım. O anda tüm varlığımla bir kulaktım.

Evet, valizin tekerleklerinin sesi.

Evet, asansörün gelişinin sesi.

Evet, asansöre bindi ve bir kara deliğe doğru indi.

Tüm aşamalarını kulaklarımla takip ettiğim meşum gidiş, aşağı yukarı böyle bir şeydi.

İşte o anda geldiler. O günü o gittiği için değil, onlar geldikleri için çok iyi hatırlıyorum. Korkunç kanat çırpışlarıyla yabani ve vahşi çığlıklar atarak birdenbire her yere doluştular. Evet, kargalar. Arkamı dönüp kafamı kaldırdığımda salonun içinde bir gök dolusu karga gördüm. O kadar değildir tabii, abartıyorum, benim aklıma güvenebileceğinizi de nereden çıkardınız? Ama sayamayacağım kadar çoktular.

Tavanda delirmiş gibi birkaç tur attıktan sonra yavaşça eşyaların üstüne kondular. Birlikte izlediğimiz televizyonun üstüne, birlikte yemek yediğimiz masanın üstüne, birlikte taktığımız perdelerin üstüne, yani birlikteliğimizin üstüne, yani üstesinden gelemediğimiz her şeyin üstüne... Kargalar. Kara suratları ve katran kanatları ve uzun gagaları ve keskin bakışlarıyla... Çoktular.

Şu anda sizin düşündüğünüz gibi ben de hayal olduklarını düşündüm önce. *Uyusam geçer. Uyuyunca her şey geçer. Uyursam her şey olmamış gibi olur. Ben uyurum dünya olduğu yerde durur. Kargalar gider. O gelir. Kapıyı tık diye açar. Anahtarları avucunda şıngırdar. Valizini tıkır tıkır sürüyüp yerine götürür. Ben koltukta uyuyakalmışımdır. Yanıma gelir, saçlarımı okşar...*

Kargalar eve değil, zihnimin içine doluşmuş olmalıydılar ve onlardan kurtulmak için sanırım biraz uyumam gerekliydi, aklıma daha iyi bir çözüm gelmiyordu. Fakat yatağa gitmek için ayağa kalktığım anda hepsi birden yeniden hızla uçuşmaya başladılar. Korktum. Hayalse hayalimden korktum. O kadar çok

korktum ki kımıldayamadım. Ben kımıldamayınca onlar da durdular. Her yanımda kargalar. Gerçekten çoktular.

Gözlerimi kapattım ve derin derin nefes alıp içimden ona kadar saydım. Açtığımda hâlâ oradaydılar. O koşullarda kendimden beklemeyeceğim bir cesaretle pencereye doğru yöneldim. *Pencereleri açarsam uçar giderler. Onlarla birlikte kafamdaki karakargalar da gider, hepsinden kurtulurum. Hepsinden, herkesten, her şeyden kurtulurum.* Açtım tüm pencereleri. Gitmediler.

Ben hareket edince yine manyak gibi uçuşmaya ve çığlıklar atmaya başladılar. Etrafımda daireler çiziyorlardı. Uçarken bana çarpmamaları için eğilmek zorunda kaldım. Seslerine dayanamayıp kulaklarımı kapadım. Sonra yavaşladılar ve ciyaklamayı kesip hafifçe süzülerek birer birer üstüme konmaya başladılar. Kısa sürede her tarafım kargalarla kaplandı. Vücudumda kargasız tek bir yer kalmadı. Pençeleriyle beni sıkı sıkı kavradılar. Keskin tırnaklarını etimde hissediyordum. Bedenimin her yerine ince iğneler batıyordu sanki. Acıtıyordu ama dayanamayacak kadar değil. Tamamen karga tüyleriyle kaplı olmaktan hoşlanmıştım bile. Bir sürü kargadan müteşekkil koca bir karga gibi hissediyordum. İnsan olmaktan iyi gibiydi o anda.

Ben halen pençelerindeyken yine hep birlikte kanat çırpmaya başladılar. Gıdıklanıyordum. Onlar kanat çırptıkça ben hafifliyordum. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Yavaş yavaş havalandık. Aklımın içinde uçan balonlar. Aklımdaki uçan balonlar gibi süzüle süzüle beni tavana çıkardılar. Orada bir tek biz vardık. Ben, avize ve kargalar.

Yerinden fırlayacakmış gibi atan kalbim, neyime güveniyorsam, bir anda sakinleşti. Normal insanlar gibi nefes almaya başladım. Aslında tavanda olmam ve her yerimden tutup beni uçuran kargalar dışında her şey normaldi. Manzarama baktım. Eşyalar her zaman oldukları yerde...

Sürahide su bitmiş inince doldururum.

Başımın ağrısı geçerse şu kitabı okurum.

Tamam tamam sıkıntı yok.

O nerede?

O gitti.

Tekerleklerini tıkır tıkır sürdüğü valizini alıp gitti.

Sinirli değildi.

Hiçbir şey söylemedi.

Tık diye.

Hafifçe.

Kargalar geldi.

Uyumadım geçmedi.

Pencereleri açtım hiçbiri gitmedi.

Her tarafımda kargalar var.

Kargalar beni kapladılar.

Kargalar beni uçlarımdan tuttular.

Kargalar beni havalandırdılar.

Kargalar beni taa tavana çıkardılar.

Karga olmak insan olmaktan iyi gibi geliyordu ki,

KARGALAR BİR ANDA BENİ TAVANDAN AŞAĞI BIRAKTILAR.

***

Yüzüstü düştüğüm yerde öylece durdum bir süre. İlk kez bu kadar yakından gördüğüm parkeye kan yayılmasını bekledim. Tavan nereden baksan üç metre, o mesafeden ani bir düşüşle iç organlarımdan hiç olmazsa bazılarının patlaması gerekirdi. Bu şartlarda ölmem belki saatler, hatta günler alırdı ama bekleyecektim. O belki bir şey unutmuş olduğu için, belki pişman olduğu için, yok yok kesin bir şey unuttuğu için geri gelecekti. Beni öyle yerde kanlar içinde görecekti. Kahrından geberecek, kucağına alıp derhal hastaneye yetiştirecekti. Zor da olsa zamanla iyileşecektim. Tüm nekahet dönemim boyunca yanımda olacak, elimi tutacak, kulağıma sürekli beni ne kadar çok sevdiğini, bensiz yaşayamayacağını, bir daha asla ayrılmayacağımızı fısıldayacaktı.

Fakat hiçbir şey olmadı. Parkeye kan filan yayılmadı. Sadece vücudumda inceden hissettiğim bir ağrı, onun da beni öldürmeyeceği açık. İnsan iyi olduğuna üzülür mü? Ben üzüldüm. Kafamdaki dramatik senaryo bir anda dağıldı. İyiydim, ölmeyecektim. Ölmeyecek miydim?

Aklımdan tamamen çıktıklarını o anda fark ettiğim kargaların biri, oldukça iri olan biri, parkede çıt çıt zıplayarak burnumun ucuna kadar geldi ve çirkin ve gür sesiyle, "Gaaaak!" diye bağırdı. Ürperdim. Kara gözlerini gözlerimin tam içine dikti, tehditkâr bir ifadeyle bir süre beni inceledi ve bu sefer daha sakin bir şekilde söyledi: "Kalk!"

Kalk mı?

Kalk.

Kutsal kitabın ilk sözüymüş gibi bir "Kalk". İster istemez itaat etme ihtiyacı hissettim. Daha önce

herhangi bir karganın konuştuğunu hiç işitmemiştim.

Olduğum yerde doğrulup bağdaş kurdum tedirginlikle. Tam karşımda bana dimdik bakmayı sürdürüyordu. Diğer kargalar evin çeşitli yerlerinde, tetikteki askerler gibi bekliyorlardı. Komutanlarıyla muhatap olduğumu anladım. Başka bir şey söyleyecek miydi? Belki sadece gak demişti de ben iyi olmadığım için yanlış duym...

"Kendine acımayı bıraak!" dedi bu sefer. Konuşabiliyor olmasının şaşkınlığından ne dediğini idrak edemedim hemen. Karşımda bir karga vardı ve benimle konuşuyordu, akıl veriyordu bana. Demek kendime acıyordum. Bunun farkında değildim ama şöyle hızla düşününce karga haklıydı. Birlikte onca yıl geçirmemişiz gibi çıkıp gitmesinin acısı gelip ilk orama yerleşmişti. Beynimdeki kendime acımama sebep olan bölgeye.

Sonra tüm kargalar evin içinde ayin yapar gibi uçuşmaya başladılar. Tekrar beni tutup uçurur ve hızla yere bırakırlar sandım ancak öyle yapmadılar. Komutan karga yavaşça gelip sol omzuma kondu ve gagasını neredeyse kulağımın içine sokarak, "Korkma!" dedi. Ne kadar korktuğumu o bana korkma deyince anladım. Anladığım anda da korkmaktan vazgeçtim. O bana korkma deyince, nasıl olduysa, korkulacak bir şey kalmadı.

Bir daha hiçbiri hiçbir şey söylemedi. Kargalar o gün işte hayatıma böyle girdiler ve sonra da gitmediler. Sanki eskiden beri orada yaşıyorlarmış gibi eve güzelce yerleştiler. Birlikte yaşamaya başladık. Komutan karga çoğunlukla omzuma tünüyor ve beni oradan kumanda ediyordu. "Muhterem" koymuştum adını. Benden ne

beklediğini hissettiğimde, öğretmenine yaranmaya çalışan bir öğrenci edasıyla onun beklentilerini yerine getirmeye çalışıyordum. İştahım olmasa da yemeğimi yiyor, zoraki olsa da işe gidiyor, özenmesem de kendime bakıyordum. Zaten kendine acımayı bırakınca ve korkmayınca diğerlerini yapmak düşündüğüm kadar imkânsız olmuyordu.

Zordu ama. İnkâr etmeyeceğim, oldukça zordu başlarda devam etmek. Bazen evde onun yokluğu mu daha çok yer kaplıyor yoksa kargalar mı bilemiyordum. Hüsrana uğramış hissediyordum kendimi. Bu da hep yorgunmuş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Zamanla biraz daha kolaylaştı. Alıştım kendi kendime olmaya. Yalnız da sayılmazdım hem, kargalar vardı. Yine de bazı geceler işten eve yorgun argın gelip televizyonu açtığımda birlikte izlediğimiz bir filme denk gelirsem, ya da radyoda birlikte dinlediğimiz bir şarkı çıkarsa, ya da akşam yemeğinde onun da çok sevdiği bir şey yiyorsam, her şeyin başa sardığı oluyordu. Özlemekten yorgun düşüyordum bir anda. Kargalara rağmen ağladığım bile oluyordu hatta. Ama öyle zamanlarda kızmıyorlardı bana. Hep beraber vücudumun her yerini sarıyor ve üzüntüm geçene kadar beni kanatlarının altına saklıyorlardı.

Uzun süre o son günümüzü düşündüm. Her seferinde sahneyi yeniden kurdum, her söyleneni ve her söylenmeyeni yeniden yaşadım kafamda defalarca. Bizi o güne götüren önceki günleri düşündüm. Sonra daha öncekileri, sonra daha da öncekileri. Taa en başa kadar gidip geldim kaç kere. Bir sebep aradım.

Bir hafta sonu içten içe dönüşünü beklemekten vazgeçtim ve hep beraber, yani kargalar ve ben, evden

onun izlerini sildik. Tıkır tıkır sürüyerek götürdüğü valizine koymayı unuttuğu şeyleri... Diş fırçasını, kirli çamaşır sepetinde kalmış olan birkaç kıyafetini, portmantoda asılı duran ceketini... Kargalar gagalarıyla çöp poşetini açtılar, ben ona ait ne bulduysam içine attım.

Zamanla, o arayıp da bir türlü bulamadığım sebebi bilmeye ihtiyacım olmadığını anladım. Böyle olmuştu işte. Her ne olmuşsa olmuş ve böyle olmuştu. Aşk bitmişti. O gitmişti. Kargalar gelmişti. Buydu artık hayatım.

Bazen paniğe kapılıp onu aramak için telefonu elime alıyordum. O anda onunla konuşmazsam ölecekmişim gibi bir duygu sarıyordu tüm benliğimi. Fakat Muhterem her seferinde ellerimi gagalıyordu. İzin vermiyordu aramama. Bana karşı şiddet uyguladığı tek konu buydu. O defter kapanmıştı. Yoluma bakacaktım. Kargalar böyle istiyorlardı ve eminim bir bildikleri vardı.

Hayal mi gerçek mi olduklarına halen emin olamasam da kargaların varlığına her şeyden hızlı alışmıştım. Omzumdaki büyük kargaya ise epey bağlanmıştım artık. Geldikleri günden bu güne ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor, yeni hayat şeklimin bu olduğunu düşünüyordum. Bu durumu kimseye anlatamıyordum tabii. Anlatılacak gibi de değildi zaten, ben de pek bir şey anlamış sayılmazdım. Ama günden güne daha iyi hissediyordum kendimi. O, artık nadiren aklıma geliyordu. O anlarda da eskisi gibi acı duymuyor ancak kuşkusuz yine de biraz buruk hissediyordum.

Bir gün aradı. Bunu o kadar beklemiyordum ki elim ayağıma dolaştı, telefonu açamadım. Karga ensemden

gagaladı. Demek konuşmamı istiyordu. İyi de neden? Yoluma devam etmemi isteyen de o değil miydi? Anlamadım. Uzun sürdü anlamamam. Ben anlamamaya devam ederken kapı çaldı. Karga beni kulağımdan çekip kapıyı açtırdı. O karşımdaydı. Çok tanıdıktı ama inanılmaz yabancıydı da bir yandan. Konuşmaya başladı. Seni çok özledim canım, her şeyi düzeltmek istiyorum bir tanem... Ne diyeceğimi bilemiyordum. Muhterem'in kulağıma bir şey söylemesini bekledim ama o uçup açık duran kapının üstüne kondu ve oradan bizi izlemeye başladı. Hiçbir şey söylemiyordu, gagalayarak ya da başka bir şey yaparak beni yönlendirmiyordu, kararı bana bırakmıştı. Bir kargaya bir ona bakıyordum. Bir şey söylemem gerekiyordu. Aklımdaki uçan balonları yokladım. Yoktular. Uçmuşlardı.

"Ben böyle iyiyim," diyebildim sadece. Ben iyiydim. Kargalar vardı.

Sonra yine hızla kanat çırpmaya başladılar. Kara suratları ve katran kanatları ve uzun gagaları ve keskin bakışlarıyla. Çoktular.

O hâlâ bir şeyler söylüyordu. "Konuşmamız lazım," diyordu, "Bir şans daha verelim," diyordu. Duyuyordum ama anlamıyordum ne demek istediğini. Niye yeniden öyle delirmiş gibi uçuşmaya başladıklarını bilmediğim kargaları izlemekten kendimi alamıyordum.

Kendimi yokladım. Başlarda hiç geçmeyecekmiş gibi gelen o üzüntüyü aradım içimde. Bulamadım, kalmamıştı. "Kusura bakma," dedim, "Ben gerçekten daha iyiyim."

Kapıyı kapattım. Hafifçe. Tık diye.

Arkamı döndüğümde kargaların hepsi, tıpkı gelirken yaptıkları gibi pencereden hızla dışarı uçup bir anda gökyüzüne karıştılar. Çok ani bir şekilde yapayalnız kaldım. Kanat çırpışlarının rüzgârı bir süre daha evde kaldı, sonra her şey tamamen berraklaştı.

O gitmişti. Tekerleklerini tıkır tıkır sürdüğü valizini alıp gitmişti. Kapıyı hafifçe kapatmıştı, tık diye. Ardından kargalar geldiler. Önce beni uçurup tavana çıkardılar. Sonra aniden yüzüstü yere bıraktılar. Parkeye kan yayılmadı. Öleceğim sandım fakat hiçbir şey olmadı.

Kargalar bana, "Kalk!" dediler kalktım.

Kargalar bana, "Kendine acımayı bırak!" dediler bıraktım.

"Korkma!" dediler korkum geçti. Sonra her şey geçti.

O döndü. "Ben böyle iyiyim," dedim. Ben öyle iyiydim.

Kargalar beni iyileştirdiler.

Kargalar geldikleri gibi gittiler.

Az önce anlattığım hikâye çoğunlukla böyle gerçekleşmedi. Valizin tekerlekleri eski parkenin üzerinde tıkır tıkır döndü evet. Kapının önüne geldi. Bir şey söyleyecekti, vazgeçti. Anahtarla kilidi açtı. Kapıyı arkasından hafifçe kapattı, tık diye. Sinirli değildi bu sefer, bu sefer farklıydı. Evde kalıp kargalara karıştığını iddia eden kişinin aslında evden giden kişi olması dışında, buraya kadar her şey aynıydı.

Apartmandan çıktıktan sonra, bir daha kolay kolay geçmeyi düşünmediği sokakları bitirip dolmuşa binene kadar ne yaptığının farkında değildi. Ücreti şoföre uzattı ve şans eseri bulduğu boş koltuğa oturup durumu gözden geçirmeye başladı. Her şeyin böyle üst üste gelmesinden bunalmıştı artık. Bir hadise bitmeden diğeri başlıyordu uzun süredir. Neyle uğraşacağını şaşırmıştı. Hayatta kalabilmek için beş duyusunun sürekli açık olması gerekiyordu. En ufak dikkatsizliğe yer yoktu, anında çıkıyordu acısı. Yanlış labirente girdiğinde elektrik akımı verilen laboratuvar fareleri gibi hissediyordu. Bir elektrik akımı yine yokluyordu vücudunu. Evet, ortada mutlaka bir yanlışlık olmalıydı.

Yanlışlık beklemediği yerden geldi. Yanlış dolmuşa bindiğini fark ettiğinde, gitmek istediği yönün tersi istikametinde epey yol alınmıştı ve şehrin bu bölgesini hemen hiç bilmiyordu. "Eeeh," diyerek kalktı yerinden. Kendi dertleri yetmiyormuş gibi bir de bu şehrin

huysuzlukları yüzünden sürekli bir şeyleri çözmek zorunda kalmaktan artık cidden sıdkı sıyrılmıştı. Olacağı buydu işte. Böyle bir anda tabii ki yanlış dolmuşa binecekti. Tabii ki aksilikler bununla bitmeyecekti. Tabii ki eve varana kadar, yaşadıklarını unutturacak bir sürü badire atlatacaktı. Sonra da bu olanların anlamsızlığına tutunup aslında başına gelenlerin ne komik şeyler olduğunu düşünecek, kendi kendini böyle güldürmeye çalışacaktı. Ama gülmüyordu artık bunlara, gülmeyecekti bu sefer, biliyordu. Şoföre seslendi, indi rastgele bir yerde.

Gün batmıştı. Karanlık ve soğuk, her şeyin daha da pis görünmesine sebep oluyordu. Şehrin karmakarışık bir semtiydi burası. Daha önce bir-iki kere yolu düşmüştü ve bir daha düşmemesi için elinden geleni yapmıştı. Fakat şimdi, tam da en son ihtiyacı olacağı anda buradaydı işte, cehennemin ortasında.

Etrafından hızla araçlar geçiyordu. Kaldırım diye bir şey yoktu çünkü tüm kaldırımları arabalar işgal etmişti. Her yer egzoz dumanı kokuyordu. Yol kenarında, dikkat çekmek için bas bas bağıran tabelalarıyla çeşit çeşit dükkân vardı. Bir de kalabalık... Gürültü... Başı döndü bir an. Hatta kendini tutamayıp kesik bir çığlık attı ama o kadar çok ses vardı ki kimse tarafından duyulmadı.

Bir taksiye binip hiçbir şeyle daha fazla uğraşmak zorunda kalmadan evine gitmeye karar verdi. Ancak durduğu yerde taksi bulması mümkün değildi. Ne yöne doğru yürümesi gerektiğini anlayabilmek için telefonunun haritasını açmaya çalıştı ama o esnada şarjı bitti. Tabii ki, başka ne olacaktı. Şöyle bir etrafına bakındı. Bir arabanın altında kalmamayı başararak yolun karşısına geçip yürümeye başladı.

Hayatındaki her şeye, hiçbirinin hatırı kalmayacak şekilde eşit miktarda küfretti. Bıkmıştı artık. Gerçekten usanmıştı. Bir şeylerin bozulmasından da, sonra her seferinde tam düzelecekmiş gibi olup bir türlü düzelmemesinden de ölümüne yorulmuştu. "Belki de bir araba altında kalmaktan çekinmemem gereken zamanlar gelmiştir," diye düşündü. Daha önce de böyle şeyler düşündüğü olmuştu ama bu sefer hiç korkutmadı bu düşünce onu.

Önünden geçerken, durup biraz kendine gelmek için, yıkılmış bir apartmanın yerine konuşlanmış kaçak otoparkın duvarına yaslanıp bir sigara yaktı. "Bunu ben yaşıyor olamam," dedi içinden, "Bir dizi çekiminin filan ortasında olmalıyım." Şimdi de kadının iyiden iyiye umutsuzluğa kapıldığı, her şey düzelmeden hemen önceki derbeder sahne çekiliyordu işte. Bu bitince pembe bulutlar, büyük başarılar, dillere destan aşklar, zenginlik ve refahla dolu görüntülere geçilecekti, böyle olması gerekirdi.

"Bir ihtiyacın varsa çözelim bayan," diye bir ses geldi. Otopark değnekçisiydi bu. Gevrek gevrek gülüyordu bir yandan. Duvara yaslanıp sigara içen kadın görünce hiç dayanamazdı bu modeller. Böyle bir adamın, bir kadının herhangi bir ihtiyacını karşılayabileceğini düşündüren özgüvene nasıl sahip olduğunu anlamak güçtü gerçekten. Adamın yüzüne dik dik baktı. "Siktir git lan," dedi. Adam bunu beklemiyordu. Genelde beklemezler. Onlar kadının korkmasını beklerler, korkup kaçmaya çalışmasını... Tekrar söyledi kadın bu sefer her heceyi daha da bastırarak. Adam homurdana homurdana gidip prefabrik bir kabinin içine girdi.

Nihayet bir taksi bulup bindi. Leş gibi kokuyordu arabanın içi. Keyfi iyice kaçtı. Gideceği yeri söyledi. Şoför, ne dediği anlaşılmayan balgamlı bir ses çıkardı. Erken evre insan modellerinden biriydi bu da. Henüz konuşmayı çözememiş bir klandan geliyordu. Daha önce benzerleriyle karşılaşmıştı kadın, yadırgamadı. Hatta işine bile geldi bu durum. En azından adam boş boş muhabbet etmeye çalışmayacak, bir de onunla uğraşmayacaktı böylece. Ayrıca bu tipler arabayı lunaparklardaki çarpışan otolar gibi kullanırlardı. "Belki bir kaza yaparız da konu değişir," diye düşündü. Yine ürkütmedi onu bu düşünce.

Sarsıla sarsıla gidiyorlardı. Son birkaç saatte yaşadıklarını yeniden gözden geçirdi. Demek böyle olmuştu. Demek insanlar bu noktaya da gelebiliyorlardı. Hayat yepyeni bir bilgi daha sunmuştu işte. Bunun için şükran duyması gerekirdi aslında. *Evren mucizelerle doludur. Başımıza gelen her şeyin bir anlamı vardır. Eğer bir şeyler istediğimiz gibi olmuyorsa bizim için daha iyileri planlanıyordur. Bu biricik deneyiminizin tadını çıkarın. Her şeyi affedin ve kaderinize gülümseyin...* Kulaktan dolma bilgilerle kendini telkin etmeye çalışıyordu ama bir yandan bütün bunlar ancak ve sadece içinin kalkmasına sebep oluyordu. Taksinin şoförü ani bir fren yapıp hızla yeniden gaza basınca kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde birden kusmaya başladı. Kendi üstüne, koltuğun üstüne, çantasının üstüne, her yere kustu. Hatta bir ara camı açıp oradan kusmaya kalktığı için yan kapıya ve cama da kusmuş oldu. Dakikalar içinde arabayı bir ifrazat bulamacına çevirdi. Eserine bakınca şaşkına döndü. Şoförse hayvana döndü. Arkaik dönemden kalma birkaç kelime

savurup arabayı sağa çekti ve her ne kadar söyledikleri anlaşılmasa da kadın inmesi gerektiğini anladı. "Kusura bakmayın," diyerek parayı uzattı. Şoför para üstü verme zahmetinde bulunmadı ve bastı gitti, kuşkusuz.

Eve çok yakında olduğu söylenemezdi fakat bir araca daha binmeyi göze alamadı. Üstü başı kusmuk içindeydi hem, bu haliyle insanlara yakın olmak istemezdi. Aslında genel olarak insanlara yakın olmayı sevmezdi zaten. Ne zaman insanlarla temas etse, günün sonunda hep canı sıkılmış olarak bulurdu kendini. Kabanının düğmelerini iliklediı ve valizinin tekerleklerini yavaş yavaş sürüyerek evine doğru yürümeye başladı.

Dik bir yokuşun aşağısındaydı evi. Başı dönüyordu biraz. Midesi de hâlâ düzelmemişti. O an sonsuz gibi gelen yokuşu inerken, sanki hayatının iyice dibine iniyormuş gibi hissetti.

Apartmanın önüne geldiğinde, kusmuklu çantasının içinden tiksine tiksine anahtarlığını çıkardı. Apartmanın dış kapısını açtı. İki kat merdiven çıktı. Evinin kapısına geldi. Kapıyı açmadan önce bir süre bekledi orada. Kendi evine ne zamandır gelmemişti? Hatırlayamadı. Üzücü bir an olmalıydı bu aslında, bir süre orada durup bunun yasını tutmalıydı sanki, içinden bir ses böyle söylüyordu. Ama kovulmuş gibi mi yoksa kurtulmuş gibi mi hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Daha ziyade bıkmış hissediyordu, başından beri en yoğun hissettiği duygu buydu.

İçeri girdi ve banyoya gidip üzerindeki tüm kıyafetleri çıkardı. Suyu açtı. Isınmasını beklemeden girdi altına, kendini köpürte köpürte yıkadı. Hayır, ağlamadı. Ağlamaktan çok uzaktaydı. Her şeyden çok uzaktaydı artık. Bornozunu giyip banyodan çıktı. Yatak odasına

girdi, kapıyı arkasından kapattı. Yetmedi. Elbise dolabının kapağını açtı. Bir şeyler giymesini bekliyorduk ama öyle yapmadı. Dolabın içine girdi ve bir köşeye sokuldu. Yaşadıkları onu ufaltmış, küçücük etmişti zaten, bacaklarını da kendine doğru çekince oraya sığmakta zorlanmadı. Dolabın kapağını üzerine kapadı. Nihayet karanlıkta ve yalnızdı.

Nafile

Ben son sınıftayken babam hastalanmıştı. Beyninde pinpon topu kadar bir tümör tespit edilmişti ve söylendiğine göre hızla büyüyecekti. Hastalığın seyriyle ilgili bir şeyler söyledikten sonra, "Fazla zamanımız yok," demişti doktor. Sanki bu bahsettiği zaman onu da ilgilendirirmiş gibi. "Zamanımız" demişti. Hepimizin zamanıymış gibi.

Babam bir sabah uyanmış, her zamanki gibi kahvaltısını yapmış ve her zaman okuduğu gazeteyi almak için büfeye gitmek üzere evden çıkarken kapının önünde yüzüstü düşmüştü. Olan buydu sadece. İnsanlar düşebilirlerdi. Ayağı takılır, başı döner, dengesini kaybeder düşer, normal şeyler bunlar. Tümör mümör de nereden çıktı şimdi?

Akşamdan sabaha işlerin bu kadar hızlı değişebileceğine ikna olmadığımız için başka doktora da gitmiştik tabii. O da aynı şeyleri söylemişti. Erken teşhisin fayda etmediği, durdurulamayan türden çok özel bir tümördü babamdaki. Biz öyleydik, bulunca en özelini bulurduk zaten. "Tedavi?" diye sormuştum ürkerek. "Bu tip tümörler için maalesef etkili bir tedavimiz yok," demişti doktor, "Sadece acısını hafifletecek şeyler yapabiliriz."

Fazla zamanımız ve tedavimiz yoktu ancak son sınıftaydım dediğime bakmayın, teknik olarak dördüncü sınıftaydım, son olması gereken sınıftaydım

anlayacağınız, okulun biteceği de yoktu. Yokluklar içerisindeydik. *Sadece acımızı hafifletebilirdik.* Tünelin ucunda, ama çok çok ucunda okulun bitmesi için bir ışık görünüyordu. İnsanüstü bir çaba gösterirsem, babamın yaşaması için verilen son kullanma tarihine kadar bir ihtimal mezun olabilirdim. Madem babamı kurtaramıyordum, ben de o ihtimalin peşine takılmaya karar verdim. Fakülteye, hayatımda hiç gitmediğim kadar çok gitmeye başladım. Bir yandan elimden geldiğince dersleri takip ediyor, bir yandan tezimi yazıyor, bir yandan not topluyor, alt sınıf öğrencileriyle haberleşiyor ve sınavlara hazırlanıyordum. Kalan zamanlarda da atlayıp babamın yanına gidiyordum. Otobüsle, trenle, gece ya da gündüz fark etmeden, başıma vurduğu an kalkıp onun yanına gidiyordum çünkü gitmezsem dayanamıyordum. Sağ olduğundan emin olmam gerekiyordu, ölmediğinden emin olmam. Hayvanlar gibi ders çalışıyordum yani sonuçta, ölmemesi gerek. Daha okulu bitireceğim ve mezun olmanın gururuyla yanına gideceğim. "Hallettim baba," diyeceğim, "Gözün arkada kalmasın."

Babam bazen evde bazen hastanede oluyordu. Genellikle gitmeden önce arayıp nerede olduğunu çaktırmadan öğrendiğim için o neredeyse oraya gidiyordum. Her seferinde niye geldin kızım, ben iyiyim kızım, sen derslerine odaklan kızım. Kolaysa gel sen odaklan diyesim geliyordu fakat babamdı, çok da ters çıkışamıyordum.

Bir şubat sabahı okulda, dalgın dalgın pencereden dışarı bakarken kar yağmaya başlayınca yine duramadım ve dersin ortasında çıktım dışarı. Annemi aradım, orada da kar yağıp yağmadığını sordum.

Yağıyormuş. O zaman mecbur gitmem lazımdı. Babamla kardan fil yapardık ya da belki bir hipopotam. Bu düşünce içimi öyle kapladı ki hasta olduğunu, bunları aslında yapamayacağımızı, babamın bir daha hiç karlara çıkamayacağını inkâr etti aklım. İnsan çaresiz olunca sıradan bir doğa olayı tarafından bile kandırılabiliyor. Derhal metroya atlayıp AŞTİ'ye gittim ve beni evime götürmesini umduğum ilk otobüse bindim.

Kar şiddetini artırdığı için yavaş gidiyorduk. Bolu Dağı'na tırmanmaya başladığımızdaysa neredeyse duracak noktaya geldi otobüs. Yol buz tutmuştu. Daha fazla ilerleyemiyorduk.

Bir dinlenme tesisine yanaştı şoför. Hava koşulları uygun olana kadar birkaç saat orada kalabileceğimizi, duruma göre bilgi vereceklerini anons etti. Acayip canım sıkıldı buna. Gün batmadan eve varırım ve tamam, kartopu oynayamasak bile ailecek oturup pencereden yağışını izleriz diye yaptığım karlı hesaplar tutmayacaktı.

Otobüsten inip tesisin arkasına, ormana bakan tarafına doğru yürüdüm. Kar tipiye dönmüştü ama umurumda değildi.

Babam önceki gidişimde balkondan Kartepe'ye bakıp, "Ey gidi dağlar, acaba bir daha sizi görebilecek miyim?" demişti kendi kendine. Babama bu kadar hasta olduğunu söylememiştik biz. Söylenmezdi. Böyle şeyler düşünmemesi gerekirdi, iyileşeceğine inanması gerekirdi, ne güzel tezgâh kurmuştuk, kanması gerekirdi. "Niye öyle diyorsun babacım," dedim yalanı yakalanmış biri gibi sesim titreyerek, "Tabii ki gideceğiz yine." Bana dönüp öyle bir baktı... Bana dönüp öyle bir

baktı ki bakışları kalbimden girip sırtımdan çıktı sanki. "Ben artık nafileyim babam," dedi. O anda, basit bir cümle tarafından vurulduğum için hiçbir şey söyleyemedim. Babam artık nafile miydi?

Kartepe babamın dağıydı ve babam dağına bir daha hiç gidemeyecekti. Başka bir sürü şeyi de bir daha hiç yapamayacaktı. Kafasındaki tümör tenis topu büyüklüğüne gelmişti artık. Doktorun, tümörün büyüklüğünü çeşitli toplara benzeterek tarif etmesine de uyuz oluyordum. Diğer sporlarda kullanılan topları kafamda küçükten büyüğe doğru sıralayıp bir sonraki gidişimizde hangisini söyleyeceğini tahmin ederek eğlenmeye çalışıyordum fakat doğrusu bu hiç eğlenceli değildi.

Babam artık nafileydi ve onu her görüşüm son görüşüm olabilirdi artık. Bu gerçeği fark edince birdenbire canım feci şekilde sigara istedi. Daha önce hiç sigara içmemiştim, nasıl bir tadı olduğunu bile bilmiyordum ama acil bir sigara içmek zorunda hissediyordum kendimi.

Hem tipiden hem gözümün yaşından olacak baktığım ormanları da göremez olmuştum. Yanıma birinin yanaştığını da fark etmedim o yüzden. "Abla tesise girsene burası çok soğuk," diye seslendi. "Yok," dedim, "İyiyim ben burada." "Peki sen bilirsin," anlamına gelecek bir el hareketi yaptı. "Yolu tuzladılar yarım saate kalkarız," dedi. Bizim otobüsün muavini olduğunu o zaman anladım. "Tamam gelirim," dedim. Arkasını dönmüş gidiyordu ki, "Sigaran var mı?" diye seslendim. Paketi çıkarıp ikram etti. Yaktım bir tane, dumanı içime çektim. Hoşuma gitti. Sonuna kadar içtim. Ben bunu artık hep içerim dedim içimden. Dinlenme tesisinin

marketine girip ilk paketimi aldım. Böylece sigaraya başlamış oldum.

Saatler süren hava ve yol muhalefetinin ardından nihayet eve vardığımda hevesle kapıyı çaldım. Her yeri kar kaplamıştı. Küçükken bayıldığım karlı kartpostallardaki gibi olmuştu yine bahçemiz. Babam daha ölmemişti. Her şeye rağmen fena değildi o anda hayat. Ama kapıyı kimse açmadı. Birkaç kere daha denedim, yine açan olmadı. Evimizin anahtarı yoktu bende. Benim de bir anahtarım olmasına doğduğumdan beri ihtiyaç duyulmamıştı. Evde her zaman biri olurdu çünkü. Eskiden hep olurdu yani. Buraya taşındıktan sonra her şey boka sarmaya başlamıştı zaten. Yoktu işte kimse. Sokakta kalmıştım. Kendimi inanılmaz yalnız hissettim o an.

Sonra kapının üstündeki notu fark ettim. Kargacık burgacık bir yazıyla, "Anahtar paspasın altında," yazıyordu kâğıtta. Sabah aradığımda geleceğimi tahmin etmişti demek, bu annemin gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu. Notu kapının üstüne asarak sadece bana değil, tüm dünyaya seslenmişti belki ama önemli değil, böyle şaşkın bir tavuktur o.

Paspasın altından aldığım anahtarla kilidi açıp içeri girdim. Girer girmez de ani ve dipsiz bir boşluğa düştüm. Evde kimsenin olmamasının bana bu kadar koymasını hiç beklemiyordum. Hâlbuki ben ne güzel sürpriz yapacaktım. Ablamla o komik elbiselerimizi giyip neşeli kelebekler gibi dans edecektik. Pencereden karlara bakacaktık. Çok sevinecektik hep beraber, kahkahalar atacaktık. Kanseri kahkahalarımızda boğacaktık. Hiçbir şey olmamış gibi olacaktı. Babam ölmüyor, biz solmuyormuşuz gibi olacaktı. Fakat evde

kimse yoktu. Hemen annemi aradım. Babam yeni bir nöbet geçirmiş apar topar hastaneye gitmişler. Şimdi iyiymiş ama sabaha kadar gözetim altında tutulacakmış, iyiymiş iyiymiş canavar gibiymiş, sabaha bir şeyi kalmazmış, gelmeme gerek yokmuş hatta gelmesem daha iyi olurmuş, kaldıkları odada başka hastalar da varmış, fazladan bir refakatçiye hiç yer yokmuş, bu saatte ziyaretçi de almıyormuş hastane zaten, bak ne diyecekmiş, dolapta taze fasulye varmış, onu ısıtıp yiyecekmişim, öpüyormuş. Babamla konuşmak istedim ama uyuduğunu söyledi, uyanınca beni ararmış.

Buzdolabını açtım. Kış günü gerçekten de taze fasulye yapmıştı annem. Babamın canı çekmiş de, "Hadi hanım bir taze fasulye yapıver," dememiştir, böyle talepleri olan adamlardan değil o. Annem kendi içinden gelerek yapmıştır. Henüz hiçbir şeyin olmadığı bir yaz gününde hazırladığı konservelerden birini açmış ve kavanozun içinden eskisi gibi bir yaz çıkartmaya çalışmıştır. Ya da, "Yaza çıkıp çıkmayacağı belli değil, bari son son yesin," demiştir.

Son son sormam gereken şeyler vardı babama, son son nasihatlerini duymalıydım. Son son fotoğraf çektirmeliydik ayrıca, fazla fotoğrafımız yoktu. Son son bolca sarılmalı, sevdiği şeyleri son son yapmalıydık. Kafamda hep bu dönüyordu. Etrafımda babasını kaybeden pek kimse yoktu o dönem, baba ölümü için erken sayılacak bir yaştaydık. Ben de bir şeyler okuyarak durumu anlamaya çalışıyordum. O okuduklarım da işte hep bundan bahsediyorlardı, son son bir şeyleri yapmaktan. "Keşke beraber şunu da yapsaydık," ya da "Keşke şunu da sorsaydım," gibi pişmanlıklar kalmayacak şekilde yaşamaktan. Fakat

sürekli böyle düşünerek hareket etmek beni daha da delirtmekten başka işe yaramıyordu.

Yemedim taze fasulye filan. Allah belasını versin taze fasulyenin. Çıktım bakkala gittim. Şarap alacaktım, kafaya koymuştum. O kasabanın erkekleri gece-gündüz içki içerlerken kadınları hiç içmez. Kadının içmesi çok ayıp bir şey sayılır oralarda. Ben ufak ufak arada sırada içiyordum. Onların kurallarını kafaya taktığım yoktu, zaten orada yaşamıyordum bile artık. Ankara'daydım, okul bitince İstanbul'a taşınacaktım, dönmeyecektim oraya. Ama annem tüm bunlardan bağımsız olarak içkiden nefret ederdi. Eve alkol girmesine katiyen izin vermezdi. Bayramlarda filan bazen amcamlar yurtdışından viski getirirlerdi. O şişe bir süre ayıp olmasın diye vitrinde durur, sonra yok olurdu. Annem imha ederdi şişeyi. Ancak içindekinin çoktan içildiğini bilmiyordu. Benim viskiyi daha ilk gece boş bir kola şişesine boşalttığımı... Gerçek şişeye kahvaltıdan kalan çayı doldurduğumu... Sonra bitene kadar her gece azar azar...

Gidip bir şişe şarap aldım işte. Sadece acımızı hafifletebilirdik çünkü, yapacak başka hiçbir şey yoktu. Ama uzaktaki bakkala gittim yine de neme lazım. Rüstem Abi babamın arkadaşı. Ondan alsam derhal bizimkilere gammazlar.

Eve dönüp paltomu bile çıkarmadan salonda karanlıkta oturdum biraz. Soba sönmüştü. İyice soğumuştu içerisi. Yeniden yakmaya çalıştım, is içinde kaldım. Zor da olsa tutuştu sonunda. Karşısına uzanıp ısınırken bir sigara içeyim dedim. Öksürtünce söndürdüm hemen. Kanser filan olmak da

istemiyordum zaten, keyfimden mi başlamıştım sanki sigaraya.

Sonra biraz ses olsun diye televizyonu açtım. Haberlerde, SEKA'da yıllar sonra başlayan direnişin halen sürdüğünden bahsediyorlardı. İşçiler, aileleriyle birlikte fabrikaya kapatmışlardı kendilerini. Eskiden biz de yapmıştık. Hayatımın en heyecanlı günleriydi onlar. Acaba babamın bu yeni olaylardan haberi var mı diye düşündüm. Öğrenirse kalkıp o da direnişe katılmak isterdi çünkü. Sonra gidemeyeceğini fark eder, ardından da üzüntüden tümörü beyzbol topu büyüklüğüne ulaşırdı kesin.

Fabrikadaki kalabalığın görüntülerinin devamında başbakanın konuya ilişkin sözlerini yayınladılar. "SEKA'yı kapatmaktan vazgeçmeyeceğiz," diyordu. Fabrikanın uzun zamandır zarar ettiğini, orada çalışanların hiçbir şey yapmadan yatarak para kazandıklarını söylüyor, işçilere adeta parazit muamelesi yapıyordu.

Yok yok, babamın kesinlikle bunlardan haberi olmamalıydı. Duysa kahrolurdu, biraz yaşayacağı varsa da ölür giderdi hık diye. Kapattım televizyonu. Mutfağa gidip şarabı açmak için tirbuşon aradım ama yoktu tabii bizim evde öyle şeyler. Mantarı, bir çatalın sapıyla şişenin içine ittirdim. Açtım mı açtım sonuçta. Kalkıp babamın odasındaki boş hasta yatağına, aceleyle çıkartılıp kenara atılmış pijamalara, komodinin üzerindeki ilaçlara, hastalıkla ilgili tüm o ıvır zıvıra baktım. Kafamın yeteri kadar bozulduğuna karar verdikten sonra da odama geçtim ve şişeyi kafama dikip pencereden karlara bakarak lıkır lıkır içmeye başladım.

Eskiden pencereden karşıya bakınca gölü görürdüm. O zamanlar bambaşkaydı her şey. Babam hiç hasta değildi ne güzel. Öyle sağlıklıydı ki yaz kış demeden her akşam karşı kıyıya kadar yüzüp geri gelirdi. İşçiler arasında yapılan yüzme yarışlarında kaç kere altın madalya kazanmıştı. Şimdiyse tümörden bir madalya takmışlardı babama. Hem de en hızlısından.

Sapanca Gölü'nün kıyısında, SEKA Kâğıt Fabrikası'na su sağlayan pompa istasyonunun lojmanlarından birinde yaşıyorduk. Babam istasyon işçilerindendi. Evlerimizin aşağısında, fabrikanın dinlenme tesisi olan SEKA Kampı vardı. Yazları, bahçe sinemasından kafeteryasına, spor komplekslerinden oyun parklarına her türlü tatil ve eğlence imkânının olduğu, mutlu insanlarla dolup taşan cıvıl cıvıl bir yer. Kışlarıysa sadece on hane yaşıyorduk. On hane ve bir fabrika, başka hiçbir şey yok. İşte kışları tamamen ıssız olan o yerde annelerimiz bebek yapmak istediklerinde bir üreme toplantısı yapar, aynı dönemde hamile kalmak için birbirleriyle sözleşirlermiş. Büyürken yalnız kalmayalım, birbirimize arkadaş olalım diye. Orada yaşadıkları ortalama yirmi sene içerisinde, toplam beş dönem doğurmuşlar. Ancak her dönem herkes doğuracak diye bir kural yokmuş. Sadece, isteyenlerin takvimlerini ona göre ayarlayıp beraber doğum yapmalarını sağlamak için icat edilen tercihe bağlı bir uygulamaymış bu. Annem çabuk gaza gelen biriydi. Ne zaman doğurma konusu açılsa bizimki hemen atlamış üstüne. Bu yüzden biyolojik olarak beş kardeştik. Ama işte az önce bahsettiğim gibi, birlikte doğurmayı seven annelerimiz nedeniyle mahallemizde çok sayıda akran kardeşimiz de vardı. Kalabalıktık yani, kimse yalnız

olduğumuzu iddia edemezdi. Ayrıca her eve dilediğimizce girip çıkma hakkımız, istediğimiz yerde karnımızı doyurma lüksümüz vardı. On tane annemiz, on tane babamız vardı.

O zamanki kalabalığı düşününce şimdi nasıl olup da bu kadar yalnız kaldığıma inanamıyordum. Herkes bir yerlere dağılmıştı. Bir kış günü kaç saatlik yol ardından eve gelip kimseyi bulamayacak kadar yalnız biriydim artık. Salona gidip paketi aldım ve bir sigara daha yaktım. İçtim bu sefer, dumanını karlara üfledim. Babam sigara bile içmezdi, nereden çıkmıştı ki bu tümör? Bence başımıza ne geldiyse kampımızdan taşınmak zorunda kalınca geldi. Babam fabrikasını o kadar çok seviyordu ki SEKA yıkılışa geçince babam da kötüleşmeye başladı. Sonunda da kanser oldu çıktı işte.

SEKA Kampı'ndaki son senemiz olduğunu bilmediğimiz son senemizde, tesisin hemen önündeki bekçi kulübesinde babalarımın geceler boyu hararetli hararetli tartıştıklarını hatırlıyorum. Fabrikanın özelleştirileceği söyleniyordu. Televizyonlarda, gazetelerde, bunun olumlu taraflarını anlatan haberler çıkmaya başlamıştı. SEKA'nın, devletin sırtında bir kambur olduğu iddia ediliyordu. Söylediklerine göre artık sürekli zarar ediyordu fabrika. Ama babamlar bunu kesinlikle kabul etmiyorlardı. Zarar edecek bir fabrika değildi, tek makine çalışsa bile sermayeyi çıkaracak kapasitedeydi hâlâ. Şeref babam, son zamanlarda işlerin çok değiştiğini söylüyordu hep. Fabrikaya hiç yatırım yapılmıyordu, hammadde bile alınmıyordu uzun zamandır. Makineler bozulunca tamir bile ettirmiyordu yöneticiler artık. Su pompa istasyonu zaten tamamen kaderine terk edilmişti. Bir

şey bozulunca teknik ekip gelmiyor, babamlar kendileri girip onarmaya çalışıyorlardı ellerinden geldiği kadar. "Ortada çok büyük bir iktisadi mesele var," diyordu Sebahattin babam. İktisadi mesele ne demek bilmiyordum fakat en az onlar kadar canım sıkılıyordu benim de. Bütün tadımız kaçmıştı.

Kamptaki huzurlu gecelerimizin yerini tedirginlik almaya başlamıştı. Herkes gergindi. Özelleştirme kararı çıkmış diyorlardı, bundan sonrasının nasıl olacağını kimse kestiremiyordu. Sonra bir gece direniş başladı diye haber geldi. Herkes terlik pijama evlerinin önüne çıktı haberi duyunca. Ne yapmak gerek diye konuşuyorlardı. Babamı uzun zamandır ilk kez o kadar heyecanlı görüyordum. Değişik bir geceydi gerçekten. Sonra sendikadan bilgi geldiğini söylediler. Biri, "Hadi herkes hazırlansın!" diye bağırınca aceleyle evlere girdik ve üstümüze bir şeyler giydik. Sonra annelerim, babalarım ve kardeşlerimle hep beraber kucak kucağa okul servisine doluştuk ve merkezdeki büyük fabrikaya gittik. Haberi duyan işçiler ailelerini toplayıp geliyorlardı dört koldan. Birkaç saat içinde yüzlerce kişi toplandı orada. Hayatımda ilk kez bu kadar çok insanı bir arada görüyordum. Korkutucu sayılabilirdi belki ama korkmuyordum. Aksine, hiçbir şeyden korkulmaz gibi hissediyordum o anda. Müthiş bir güç veriyordu kalabalık.

Üstümüzü değiştirmek ve Tony'yi doyurmak için eve uğramalarımızı saymazsak tam otuz beş gün kaldık orada. Biz kardeşlerimle işin eğlencesindeydik tabii, koca koca makinelerin arasında çeşit çeşit oyun oynuyorduk. Fakat büyükler hep diken üstündeydi, her günleri endişeyle geçti. Sonunda hükümet geri adım attı

ve özelleştirme kararını durdurduklarını duyurdular. Herkes havalara uçtu sevinçten. Bir fabrika dolusu insan birbiriyle kucaklaştı o akşam. Biz kazanmıştık. Yeniden eski güzel günlere dönebilecektik artık.

En azından birkaç ay öyleymiş gibi yaşadık. Ama işler hiç de iyi değildi aslında. Tepkilerden dolayı ana fabrikaya dokunamıyorlardı fakat yan tesisleri yavaş yavaş kapatmaya başladılar. Bizim güzel su pompa istasyonumuzu da kapatacaklardı. Artık bir işlevi yok diyorlardı. Ne kadar karşı koyulursa koyulsun sonunda fabrikaların hepsini kapatacakları söyleniyordu. Makineleri yok paraya gizlice satmaya başlamışlardı zaten, haberlerini alıyorduk. Babalarıma emekli olmaları için sürekli baskı yapılıyordu. Hiç huzurumuz kalmamıştı.

Babamlar, geciken maaşlar, bozulan makineler ve çaresizlik içinde yine de epey dayandılar. Sonra teker teker emekliliklerini istediler. Taşındık oradan. On aile, on farklı yere dağıldık. Bir kamyonun içine eşyalarımızı, koca saksıdaki limon ağacımızı ve köpeğimiz Tony'yi yerleştirip, penceresinden bakınca göl görünmeyen bu aptal kasabaya geldik. O günden sonra da saksıdaki limon ağacımız ve köpeğimiz Tony dahil hiçbirimiz için hiçbir şey daha iyi olmadı.

Limon ağacı daha ilk kışı atlatamadı. Tony'ye ise taşınmamızdan iki sene sonra evimizin önünde araba çarptı. Kamptaki herkes geldi cenazesine. Hayatımda hiç o kadar çok ağlamamışımdır herhalde. Sonra da işte bu hastalık işleri... Göl kenarındaki, sadece on haneden oluşan güzel kampımdan taşınmadan önce on babam vardı, yakında hiç kalmayacaktı.

Şarabı bitirmiştim. Başım dönüyordu ama bir şişe daha olsa onu da içerdim o an. Oda buz gibi olmuştu, ne kadar üşüdüğümü fark etmemişim. Pencereyi kapatıp sallana sallana yatağa kadar getirdim kendimi. Boş şarap şişesini de yatağın köşesine, yere koyup yattım. Fakat öbür köşesine, uzakta olana. Çöpe atmayı unutursam annem bulamasın diye. Yorgana sıkıca sarılıp öyle ergen ergen dertlenerek, hayatımdaki her şeye kahrederek, bütün kötü şeyler de benim başıma geliyor diye isyan ederek, tüm dünyayı beni anlamamakla suçlayarak, yani tam bir salak gibi üzüle üzüle sızmışım.

Sabah gözümü annemin tontik suratına açtım. Ben daha kendime gelip de, "Ben kimim? Burası neresi?" anlayamamışken bizimki konuşmaya başladı. Babam iyiymiş odasındaymış, ben iyi miymişim yanaklarım al almış ateşim mi varmış, ne kokuyormuşum böyle, ay dur bir sigara yakacakmış, gece hastanede hiç içememiş, yan yatakta sürekli osuran yaşlı bir dede varmış, adeta götüyle beste yapıyormuş, bütün gece uyutmamış, güler miymişim ağlar mıymışım, ee ben neler yapıyormuşum, okulu kolaylamış mıyım biraz?

Annemin sabah sabah taramalı tüfek gibi takaratukara konuşmasına kilitlenmiştim, hiçbir şey söyleyemiyordum. Zaten, şimdi leş gibi kokacağım kesin anlayacak diye ağzımı açmak da istemiyordum. Kalkıp bir yüzümü yıkayayım da babama bakayım dememe kalmadan annem böyle herhangi bir şey yapar gibi yatağın o uzaktaki köşesine uzandı ve şarap şişesini kendi eliyle koymuş gibi buldu. İçtiği sigarayı dudaklarının ucuna takıp şişeyi havaya kaldırarak incelemeye başladı. Sonra dönüp gözlerini gözlerime

dikti ve "Ne bu?" dedi. Yakalanmıştım. O bakışları çok iyi tanıyordum. Bu konuşma olaylı bitecekti. Tabak kırmış üç yaşında bir çocuğa dönüştüm anında. "Anne valla sizi evde bulamayınca canım çok sıkıldı o yüzden böyle kendi kendime..." diye geveliyorken annem sözümü kesip, "Üzüm suyu mu?" dedi. Yüzüne baktım. Dalga geçmiyordu. Gözlüklerini takmamıştı ve şişenin üstünde üzüm resmi olduğu için gerçekten üzüm suyu sanmıştı. Gerçekten de üzüm suyuydu sonuçta, yalan söylemiş olmayacaktım. Hemen bu fikrin üstüne atladım. "Evet anne üzüm suyu, kuvvet versin diye içiyorum," dedim. Atlattığımı düşünüyordum ama annem sigarasını kül tablasına söndürüp şişeyi incelemeye devam etti. Sonra tekrar bana dönüp, "Yoksa bu şarap mı?" dedi.

Böyle baskılara hiç dayanamam ve hemen gerçeği söylerim. Fakat bu sefer gerçeği söylersem az derdi varmış gibi kadına yok yere dert edineceği bir şey daha vermiş olacaktım. Alkolik olduğumu düşünecekti hemen. Annemi, bir şişe şarapla alkolik olunmayacağına asla ikna edemezdiniz.

Konuyu değiştirmek için, "Haberleri gördün mü? Yine fabrikaya kapatmışlar kendilerini," dedim. "Sus sus," dedi annem fısıldayarak. "Baban duymasın. Gördüm ama bu sefer zor. Bu sefer bırakmayacaklar." Hâlâ elinde tuttuğu şarap şişesine baktı tekrar. "Üzüm suyu bu, üzüm suyu," diyerek şişeyi aldığı yere bıraktı ve odadan çıktı.

Banyoya gittim. Dişlerimi fırçalayıp elimi yüzümü yıkadım hemen. Temiz olduğuma kanaat getirince babamın odasına girdim. Her gördüğümde onu biraz daha eksilmiş buluyordum. Beynindeki tümör

büyüdükçe babam azalıyordu. Elimde kalan son baba parçalarını bir arada tutmaya çalışıyor ve bir de bunu ona, bunu kimseye belli etmemeye çalışırken çok yoruluyordum. Hepimiz öyle yapıyorduk. Hepimiz çok yorgunduk.

Geçirdiği bu nöbette tümörü, beyninin konuşma yetisiyle ilgili olan bölgeye baskı yaptığı için babam hastaneden neredeyse dilsiz döndü. Konuşuyordu ama kekeleyerek, sözcüklerini kontrol edemiyordu. Bunu fark ettikçe daha az konuşmaya başladı. İlerleyen zamanlarda tamamen sustu zaten fakat orasına kadar anlatmayacağım.

Babam hastalandığından beri evden harçlık almıyordum. "Çalışıyorum ben bana lazım değil," diyordum. Çalışıyordum da gerçekten. Eskiden kısa süre çalıştığım saatçiden saat alıyor ve üstüne kabul edilebilir bir kâr payı koyup etrafımdakilere satıyordum. Kızılırmak Sokak'taki ağacımın dibine bir örtü serip üstünde kitap satıyordum. Bir şeyler yapıyordum yani, beni düşünmelerine gerek yoktu, onlar babama odaklanmalıydı. Bunların geçirilebilecek son günler olduğunu biliyordum. Ben de o günleri onlarla geçirmek istiyordum ama babam her seferinde okula gönderiyordu beni. Gidip okulumu bitirip gelmeliydim, daha çok zamanımız olacaktı, öyle diyordu. Hem babamın üniversiteyi bitiren ilk çocuğu olacaktım. Hep bunun hayalini kurmuştu. Dönüp paşa paşa, hâlâ zamanım varken okulu bitirmeye çabalamalıydım.

Bitmedi okul. Bunu bu noktada söylüyorum ki anlattıklarımın bir başarı hikâyesi olmadığı hususunda anlaşalım. Babama yetişmedi.

Yapay Zekâ diye bir ders alıyordum. Konusu bayağı hoşuma gidiyordu üstelik. Bir meseleye tüm açılarından bakmaya teşvik eden, hatta bunu zorunlu kılan bir mantığa dayanıyordu ve bu yeni öğrenme biçimi benim gerçekten çok ilgimi çekiyordu. Dersin final tarihi yaklaşıyordu. Sonra evden biri aradı, galiba abimdi. Tümörü futbol topu büyüklüğüne doğru ilerlediği için babamın mecburi bir ameliyata girmesine karar verildiğini söyledi. "Ne zaman?" dedim. İşte o dersin final günü.

Hocaya gidip durumu izah ettim. Bir meseleye her açıdan bakmayı öğretmeyi hedefleyen bir ders anlatıyordu hoca, beni anlayacağından kuşku duymadım. Bir şey dilenmeye yahut benim için çok özel bir kolaylık istemeye değil, dedim ki, "Sayın hocam, dersinizin final gününde babam beyninden ameliyat olacak, beni daha sonra sınava almanız mümkün mü?" Bana dedi ki, "Vah vah, senin de durumun çok acıklıymış". Böyle dedi. Söylediğim şeye inanmadı ve böyle dedi. Kalbimi aniden bir şey ısırıp kopardı sanki.

Kendimi canhıraş fakülte binasının dışına attım. Vah vah dedim, benim de durumum çok acıklıymış. Olaylara her açıdan bakmamız gerektiğini öğütleyen hocam söylemişti bunu, ondan iyi mi bilecektim. Vah vah... Benim şu durumuma bak sen, amma da acıklıymış.

Okulun futbol sahasında birileri maç yapıyordu. Tribüne oturup onları izledim biraz. Olan biteni anlamaya çalıştım. Mavi formalı takım sürekli gol yiyordu. Kalecinin gururunu kıracak derecede üst üste geliyordu goller. Vah vah, dedim, şu kalecinin durumuna bak sen, amma da acıklıymış.

Açlıktan karnım kazınıyordu. Kantine gidip bir sosisli aldım. Televizyonda SEKA direnişine dair haber vardı ama duyamıyordum ne dediğini. Kantinciden kumandayı istedim, açtım televizyonun sesini. Fabrika kapatılıyordu artık. Elli beş günlük direnişin ardından işçiler tahliye ediliyordu. Araziler belediyeye devredilecek, makineler ölüme terk edilecekti. Vah vah, dedim, şu SEKA'nın durumuna bak sen, amma da acıklıymış.

Kalkıp öğrenci işlerine gittim, çözmem gereken bir problemim vardı. Dedim, "Eğer bir sınava giremeyeceksem ne yapmam gerekir?" "Rapor alman gerekir," dedi kadın. Rapor almam gerekir. Hasta değilken gidip yalandan rapor almamızı tembihleyen bir sistem bizden dürüst olmamızı bekliyor. Dürüst olunca da sonucu görüyorsunuz işte. Vah vah. Babam ameliyat olurken ben gidip bana yalandan rapor yazması için bir doktora dil dökeceğim. Babam oradan sağ mı çıkar, tam mı çıkar hiçbir şey belli değilken üstelik. Niye? Çünkü benim durumum da çok acıklıymış.

İşte o noktada kafamdan gerçek anlamda bir ses çıktı. Şaka yapmıyorum duydum bunu. Bir patlama sesi, bir infilak sesi. O anda parçalandı bir şeyler eminim bundan. O zaman karar verdim işte, dedim anlamayacaklar, o yüzden anlatmayacaksın. Güzel bir ders oldu bana da. Okulu bitirmek için çabalamayı bıraktım.

Kampüsten çıkıp bir fotoğrafçıya gittim. Okuduğum okulun adını söyledim, hemen bulup verdiler kepiyle cüppesini. Giydim. Objektifin karşısına geçip, üstümde cüppem ve kafamda kepimle, sanki mezun olmuşum gibi, sanki babam ölmüyormuş gibi, sanki ben ufak ufak

dağılmıyormuşum gibi, daha az evvel mezuniyet töreninde on ailemle, konfetiler patlarken kepimi gökyüzüne fırlatmışım da sevinçle çığlık atmışım, babam gözyaşlarını tutamamış, bana sıkı sıkı sarılmış, hem gururlu hem de mutlu, herkes iyi, her şey yolundaymış gibi bir fotoğraf çektirdim.

Fotoğrafı çerçeveletip babama götürdüm. "Ben mezun oldum beni merak etme," dedim. Yüzü güneşlendi, inandı bana. Mevsimlerden, günlerden, hiçbir şeyden haberi yoktu artık. Bakışlarıyla başucundaki komodini işaret etti. Sadece acımızı hafifleten ilaçları elimle bir kenara itip fotoğrafı tam gösterdiği yere yerleştirdim. Evet, daha fazla anlatmayacağım.

Kemik

Gece kapkaranlıkta apar topar çıktılar. Uyku sersemliğinden anlayamadım önce ne olduğunu. Sabah mı olmuştu n'olmuştu niye ayaklandık hiç uyanamamıştım daha. Öncesinde annem biraz inlemişti, çişe gitti birkaç kere. Rüyamda koca koca kemik parçaları vardı. Sonra annem kalkıp üstünü giymeye başladı ama ayakta zor duruyordu, hep şişko karnını tutuyordu böyle. Babam da çanta hazırladı. Aniden çıktılar. Koridorun ışığını açık unutmasalar karanlıkta kalacaktım. Arkalarından kapıya baktım hep. Geri dönerler belki dedim, belki parka gitmişlerdir. Ama öyle olsa beni de götürürlerdi, neden beni götürmediler? Hemen mi gelecekler? Tabii tabii, hemen gelirler.

Kapının önünde hep bekledim fakat gelen giden olmadı. Burnumla kapısını ittirip balkona çıktım. Hava karanlıktı, bu saatte parka hiç gitmeyiz. Orada da bekledim biraz, belki sabah olur şimdi dedim, olmadı bir türlü. İçeri geçtim. Koltuğa çıkmama izin vermeye başlamışlardı. Ben hep gösterdikleri yere oturdum. Onlar evde değilken bile hiç başka koltuğa çıkmadım. Aferin dediler bana hep, başımı sevdiler. Benim güzel kızım dedi annem, öptü yine. Ben de o yüzden yine gittim koltukta aferin dedikleri yere oturdum. Gelince annem hemen beni görür ve hooop öpücük. Bekledim bekledim gelmediler. Korktum biraz. Karanlığı da

sevmiyorum zaten. Güzel güzel uyuyorduk, nereye gittiler? Karnım da acıkmasa keşke.

Mutfağa girmem yasak ama kaçak kaçak girdim n'apiyim. Ortalıkta bir şey bırakmazlardı zaten. Yemem aslında da bazen tutamıyorum kendimi. Geçenlerde zil çalınca gelen yerden pasta söylemişlerdi, azıcık yiyip kalanını bıraktılar, yazık değil mi güzelim pastaya? Hem zaten ben yiyeyim diye sehpanın kenarına koymuşlardır belki ne belli? O kadar çok kusmasaydım daha iyi olurdu tabii. O zaman ekmeği bile buzdolabına koymaya başlamazlardı kesin.

Bu sefer mutfaktan bir şey çalmayı aklımdan bile geçirmedim zaten, yemek yiyecek halim mi kalmış. Sadece zaman geçsin diye. Çünkü sabah olunca gelirler, benim çişe çıkmam lazım.

Odaya gidip yatağıma yattım. Onların yatağı benim yatağımdan bile dağınıktı. Kalkar kalkmaz düzeltirler, bu sefer düzeltmemişler. Galiba beni kesin terk ettiler. O kadar çok üzüldüm ki ulumaya başladım. Evi üzerime kilitleyip gitmişlerdi. Dönmezlerse açlıktan ölürdüm. Dönmezlerse önce üzüntüden ölürdüm zaten.

Ağlarken içim geçmiş. Kilidin dönme sesine uyandım. İşte sabah olmuştu ve annemle babam gelmişti, yaşasın. Derhal kapıya doğru koştum ama içeriye giren Volkan Abi'ydi. Kuyruğumun sallantısı havada kaldı. Yani tabii onu gördüğüme çok sevindim ancak annemle babamı görmeyi bekliyordum ben. Volkan Abi'yi gönderdilerse kesin kötü bir şey oldu.

Çıkıp parka gittik ama nasıl gittim hiç bilmiyorum, kakamı bile alışkanlıktan yaptım, yoksa kaka yapacak hal mi kalmış bende? Annem çok inlemişti yattığında, acaba karnına mı bir şey oldu? Eve dönünce Volkan Abi

mama verdi ama nasıl yedim hiç bilmiyorum. Ton balıklı yaş mama, lüp diye yuttum. Aklım hep bizimkilerdeydi.

Sonra Volkan Abi beni biraz pışpışladı. Suyum bitmişti onu doldurdu. Sonra da gitti. Yine yalnız kaldım. Onu gönderdiklerine göre terk etmemişlerdi beni fakat ne olduğunu bilmemek çok yıpratıyor. Kafamı dağıtmak için biraz ipli topumla oynadım. Pek faydası olmayınca bırakıp salondaki koltuğa yattım yine. Gözüm kapıda, yüz saat kadar daha bekledim orada.

Sonra yine kilitte anahtar döndüğünü duydum. Koşa koşa gittim kapıya. İçeriye, iki büklüm bir halde annem girdi önce. Hemen arkasından da babam, sapsarı birisi olmuş. Beni hemen görmediler ama olsun, ben onları gördüğüm için çok mutluydum, bu beni her zaman mutlu eder. Babam arabanın anahtarını masanın üzerine bıraktı, yanına da sigara paketini fırlattı. Sonra da telefonla birileriyle konuşmaya başladı. Annem banyoya gitti, peşinden gittim. Kapıyı arkasından kapatmıştı, burnumla ittirip açtım yine, kapıları böyle açmayı yeni öğrendim. Klozette oturuyordu. Kafasını çevirip bana baktı. Orada olduğumu görünce gülümsedi fakat her zamanki gibi değil. Gözleri şişmişti, gerçekten kötü görünüyordu. Sonra kalkıp banyonun suyunu açtı. Hemen kaçtım. Beni yıkayacak sandım. Banyo yapmaktan hiç hoşlanmıyorum ama annem her dakka yıkıyor beni. Baktım arkamdan gelmedi, geri döndüm. Soyunuyordu. Demek ki kendisi yıkanacaktı. Külotunun içinden kanlı bir bez çıkardı. Tuvaletin yanındaki çöpe attı onu. Sonra da külotunu çıkardı ve dönüp aynaya baktı biraz. Karnı şişko değildi. Ben tabii orada onu dikizliyor gibi görünüyor olabilirdim ancak annem iyi

değildi, bir şey olmuştu ve başka bir şey daha olur mu diye korkuyordum. Yine gitmesinler diye.

Annem yıkanmadı. Biraz da yukarıdan akan suya baktıktan sonra musluğu kapattı. Üstüne pijamalarını giydi. Yatağa gidip uzandı. Ben de hemen yanındaki yatağıma yattım. Oradan elini uzatıp beni severdi ne güzel çünkü. Bu sefer öyle yapmadı. Yüzünü yorganla kapattı. Artık nasıl olduğunu göremiyordum ama orada olduğunu biliyordum en azından. Mutlu olmam için bu kadarı yeter bana. Bu kadarı ve kocaman kemik parçaları.

Biraz sonra babam gelip annemin yanına uzandı. Yorganı kaldırıp ensesinden öptü onu, güzelce sarıldı. Annem azıcık uludu, babam şişşşş, şişşşşt dedi. Sonra eliyle pıt pıt yatağa vurup bana seslendi babam. "Gel kızım buraya," dedi, hemen zıpladım. Tam aralarına yatıp ikisine birden kendimi sarıldırdım.

Yılan

Burada bir şey olmuştu. Burada öyle bir şey olmuştu ki bir daha bu sokaktan hiç geçemedim.

Dedemin evine gitmek için ana yoldan ayrılıp dar bir bahçe yoluna sapmak gerekirdi. Severdim o yolu. Etrafında çok güzel ağaçlar vardı ve güneş o ağaçların arasından süzülüp tüm yolu her seferinde başka gölgelerle donatırdı. Baka baka, bir şeylere benzettiğim gölgelere basa basa yürür, sonunda dedeme kavuşurdum.

Bir keresinde yine hoplaya zıplaya dedemin yanına giderken, o güzelim bahçe yolunda önüme kocaman bir yılan çıktı. Gölge değildi. Yolun ortasında boylu boyunca uzanıyordu. Derisinin pulları güneşin altında gümüş gibi parlıyordu. Başını ve kuyruğunu göremiyordum, o yüzden büyüklüğü hakkındaki tek fikrim en az yol genişliğinde olduğuydu ve bu da nereden baksanız benim o zamanki boyumun iki katı ediyordu. Belki de üç katı, bilirsiniz böyle şeylerde tahayyülün sınırı yoktur. Benim için çok büyüktü anlayacağınız. Üstüne basmaktan son anda kurtulmuştum. O kadar çok korkmuştum ki kalp atışlarımı boğazımda ve kulaklarımda, burnumda ve gözlerimde, yani aklımın hemen dibinde, aklımın hemen peşinde hissediyordum. Olduğum yerde donakalmıştım. Donakalmıştık ikimiz de. Yılan ve ben. En ufak harekette dönüp hızla üzerime atlayacağını düşünüyor, kımıldamadan ne kadar öyle

dayanabileceğimi bilmiyordum. Korkuyu bu kadar yakından ilk kez görüyordum. Bir şey boğazımdan beni yakalamış sıkıp duruyordu sanki. Çığlık atmak şöyle dursun, nefes bile alamıyordum.

Sonra yılan yavaşça kıvrıla kıvrıla ilerledi ve uzun otların arasında gözden kayboldu.

Yıllarca, ne zaman dedemin evine gidecek olsam, tam yılanı gördüğüm yere geldiğimde bir adım zıplayıp oraya basmadan geçtim. Yılan hep orada sandım. Hafızamda hep orada duruyordu çünkü. Hep geçmek üzere olduğum yol boyunca uzanmış şekilde, en az yol büyüklüğünce bir yılan. Başını ve sonunu göremediğim.

Sonra bir gün dedem öldü. Böyle birdenbire ölmedi tabii, üç ay sürdü ölümü. Bu kütle halindeki ölümünün son gününde, henüz ölmemişken dedemi gördüm. Kambur burunlu ve sivri çeneliydi. Beyaz sakalları, öldükçe daha da sivrilmiş gibi görünen çenesinin etrafını kaplamış, böylece her şeyin, sadece çenesinin değil her şeyin daha da sivrilmesine neden olmuştu.

Yatağında yatıyordu. Küçücük kalmıştı. Demek ölüm insanı küçültüyordu. Bu benim ölümle ilk tanışmam olacaktı. Daha önce hayvanlarımın filan öldüğünü görmüştüm ama ilk kez bir insan ölüsü görecektim. Heyecanlıydım. Korkuyordum da bir yandan. Odada insanlar vardı. Etrafıma baktım. Ölüm henüz gelmemişti fakat ekşi kokusunu hissedebiliyordum. Dedem küçücüktü, niyeyse en çok bu dokundu bana. Küçücük bir dede. Babaannem hık hık hık ağlıyordu. Sevmezdi bile dedemi, niye ağlıyor ki diye düşünmüştüm. O zaman anlamamıştım hiç.

Takma dişlerini çıkarıp hemen yanındaki sehpanın üzerindeki su bardağına koymuşlardı. Dişlerin takılı

olduğu damağın rengi, gümüş çengeller, bir ağızın içinde olmadıkları için iyice garip görünen dedem gibi yaşlı, yapay dişler... Bu haliyle, bardağın içinde bir çeşit yaratık varmış gibi görünüyordu. Tiksindim o dişlerden. O kokudan. O hık hık hık ağlamalardan.

Dışarı çıktım. Yılanı gördüğüm yerden yine zıplayarak geçip kendimi bizim eve attım.

Küçük kardeşimle birlikte aynı yatağa uzandık. Bundan önce, yani dedemin evindeyken filan kardeşim yanımda mıydı hatırlamıyorum. O anda, ondan sonraki birçok anda da olacağı gibi sadece dedemin sivri beyaz çenesini ve sehpanın üzerindeki takma dişlerini düşünmüş olmalıyım. Biz kardeşimle büyük yatağın iki köşesinde sırt sırta vermiş yatıyorduk. İkimiz de uyuyor numarası yapıyorduk ama uyumuyorduk. Kötü bir şey olacaktı, kötü bir şey olmasını bekliyorduk. Sabaha karşı babam odaya geldi. İki koluyla ikimize sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki boğulacak gibi oldum. Ağladığını sonra fark ettim. Kardeşim de biraz ağladı. Ben ağlamadım. Babam babasını kaybetmişti, artık ona ben babalık yapacaktım, güçlü olmak zorundaydım.

Pijamalarımı çıkarıp üstüme bir şeyler giydim ve hemen dedemin evine gittim. Yılanı gördüğüm yerden ilk kez zıplamadan geçtim. Hiç tereddüt etmedim, hiç korkmadım bu sefer. Dedim demek ki istersem korkmayabilirim.

Dedem yatağında boylu boyunca yatıyordu. Sivri ve beyaz sakallı çenesini bir mendille başının üstünden bağlamışlardı. Çivit mavisi ekoseleri olan beyaz, pamuklu bir mendille. Daha önce dedemin elinde görmüştüm onu. Burnu aktığında, terlediğinde, bir yeri kanadığında cebinden çıkarıp kullandığı mendillerden

biriydi. Çok canımı sıktı bu benim. Dedem sanki o mendilin ihanetine uğramış gibi hissettim. Ya da başka bir şeyin ihanetine. Ne olursa olsun bir ihanete uğradığından emin gibiydim.

Dedemin hayatının sonu gelmişti. Üç ay süren ölümünün de sonu gelmişti. O yatakta, bir zamanlar içinde dedem olan küçücük bir adam yatıyordu. Ölüm gelmiş, dedemin içinde bir süre yaşamış ve sonunda onu alıp gitmişti. Süre dolmuştu. Bu kadardı işte, olmuştu ve bitmişti.

O gün haricinde, dedemin ölümünden sonraki yıllarda da yılanlı yoldan ne zaman geçsem daima tereddüt ettim, tereddüdüm hiç geçmedi. Her seferinde, yılanı gördüğüm yere gelince istemsizce gözlerimi kapattım. Ancak hiç zıplamadım bir daha, hep basarak geçtim.

O yola sonradan asfalt döküldü. Dedemin evi de yıkıldı gitti zaten. Ben büyüdüm. Bir ara o kadar çok büyüdüm ki dünyaya sığamadım. Bir daha dönmedim oraya. Ama yol da yılan da dün gibi aklımda.

Sanki yılan görmüş gibi korktuğum için aylardır bir türlü geçemediğim bu sokağın başında durdum bunları düşündüm. "İstersem korkmayabilirim," dedim kendime. İstersem korkmayabilirdim.

Perihan

Perihan'ı bir türlü unutamıyordum. Ne zaman işten eve yorgun argın gelsem hemen onu özlemeye başlıyordum. Gece ne halde bıraktıysam öyle duran sehpaya, yumak olmuş battaniyeye, asılmamış çamaşırlara, yıkanmamış bulaşıklara, kirli camlara, yani nereye bakarsam bakayım onun yokluğunu görüyordum.

Son zamanlarda bazı problemlerimiz vardı, evet. Uzun ilişkilerde sık sık karşılaşılan sıkıntılardan biz de mustariptik. Hayat gailesi hepimizi yorgun düşürüyordu, herkesin kendine göre sorunları vardı ve biz bunun hıncını sanki birbirimizden alıyorduk. Şakayla karışık laf sokmalar, ufak tefek intikamlar, ayrılıkla tehdit etmeler... Günden güne artarak devam eden bu çatışmalar ikimizi de çok yıpratmıştı. Ama ben aşılmaz şeyler olduğunu düşünmüyordum. Zamanla düzelir diyordum. Zamanın her şeyi halledeceğine inanıyordum.

Olumlu davranmaya çalışıyordum. Bu devirde böyle ilişkiler kolay bulunmuyordu. Arkadaşlarımdan duyuyordum, neler yaşıyordu insanlar. Güvenebilecek birini bulmak gerçekten zordu artık. Herkes günübirlik düşünüyor, kimse uzun vadeli planların parçası olmak istemiyordu. Oysa ben sadece sakin ve sorunsuz bir hayat istiyordum. Çıkarken gözümün arkada kalmayacağı, dönünce huzur bulacağım bir evim olsun, o evin kadını da Perihan olsun istiyordum.

Tek kişinin istemesiyle olmuyor tabii. Bardağın tam olarak nerede taştığını söylemek güç. Çünkü epeydir her görüşmemiz karşılıklı şikâyetler beyan etmekle geçiyordu. O bana bir türlü yeni bir elektrikli süpürge almadığım için kızıyor, ben ona işi bittikten sonra çöpü dışarı çıkarmadığı için söyleniyordum örneğin. Kişisel algılıyordum çünkü artık. Bu kadar rahatsız olduğumu bilirken bunu ısrarla yapmamasının altında kötü niyet arar olmuştum. Birbirimizi yıllardır tanıyor olmamıza rağmen bu şekilde davranması, ilişkimize hiç saygısı yok diye düşündürmeye başlamıştı. Fakat dediğim gibi, bunlar basit şeylerdi bana kalırsa.

Sonra terk etti beni Perihan. Böyle yüzüme karşı, "Seni terk ediyorum," demedi tabii, öyle yapmıyorlar genellikle. Ama o son gün niyeyse, gidip de bir daha dönmeyeceğini anlamıştım.

Mesafeli davranmıştım o gün biraz işte. Hareketlerimden anlasın ve üzülüp pişman olsun, böylece biz de eski güzel günlerimize dönelim istiyordum. O güzel günler çok da uzakta değildi çünkü. Geriye doğru bir adım atsak dönebilirdik. O mis kokulu eve, o tertemiz nevresimlere...

Balkonda oturup, görüşmediğimiz günlerin nasıl geçtiği hakkında konuşmuştuk biraz. O konuşmuştu daha çok, beni merak etmiyor gibiydi, ben de pek anlatmadım. İkimiz de gergindik. Sevgi dolu bakışların yerini göz göze gelmek istememeler almıştı. Başka insanlardan bahsediyordu Perihan, başka evlerden, o başka evlerde ne kadar çok kazandığından... Hiç boş günü yoktu, o kadar yoğundu ki... Böyle şeyler söylüyordu. Bazı planlar yapmıştı, bir an önce hepsini hayata geçirmek istiyordu. Bunlara sevinirdim

normalde, ancak o üzülmem gerekirmiş gibi anlatıyordu. "Her şey ateş pahası," diyordu, lafı sürekli paraya getiriyordu. Açıktan söyleyemediği için lafı dolandırıyordu ama zam istiyordu alenen. Hâlbuki ben zaten ona piyasa koşullarının üstünde ödeme yapıyordum. Her şey ateş pahasıydı evet, bu hepimizin sorunuydu. Kimse kolay geçinmiyordu ki. İşyerimden uzun zamandır zam almadığımı da biliyordu üstelik. Hatta Perihan'ın giderlerini karşılayacak durumda bile değildim bir süredir. Fakat başka şeylerden kısıyor, yine de ondan vazgeçmiyordum. Kadın dayanışması diyordum buna. Ben yoğun çalışmak zorunda olduğum için günlük hayatla ilgili şeylere yetişemiyordum, onun da işe ihtiyacı vardı, buna değer veriyordum. Ama demek benim düşündüğüm kadar değerli bir ilişki değilmiş aramızdaki, herhangi biriymişim onun için... Daha iyisini bulunca hemen çekip gideceği sıradan bir işverenmişim... Bir sıkıntı kapladı içimi. "Ben dışarı çıkacağım," dedim. Üstümü değiştirmek için odaya gittiğimde, çorap çekmecesinde onun için aldığım çorapları gördüm. Verip vermemek konusunda tereddüt ettim. Vermedim. Hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

Ayakkabılarımı giyerken beni geçirmeye geldi. Kollarını önünde kavuşturup omzunu kapıya yasladı. Baktım başı da yana doğru eğik, belli, bir şey söylemek istiyor ancak söyleyemiyor. Hiç dinleyecek durumda değildim. "Dışarıdan bir isteğin var mı?" dedim. "Yok," dedi. Kurcalamadım ben de daha fazla.

Çıktım dışarı. Sokaklarda saatlerce perişan halde yürüdüm. Bunu bana nasıl yapabilirdi? Onca yıl... Hiç mi tanıyamamıştık birbirimizi? Hiç mi hatırımız yoktu?

Eski kocasını nasıl bıçakladığını anlattığı gün daha dünmüş gibi aklımdaydı oysa. Uzun uzun dinlemiştim onu. O kanlı dehşet sahnelerini bir yandan anlatır bir yandan yeniden yaşarken, aramızda bir bağ kurulduğunu hissetmiştim. Bu suç nedeniyle her yerde nasıl dışlandığını, kimsenin ona iş vermediğini söylediğinde sahip çıkmamış mıydım ona? Yüzde otuz sekiz akıl sağlığı yerinde değil raporunu bile görmezden gelmiştim. Tüm tehlikelerine rağmen sevmiştim, güvenmiştim ben Perihan'a.

Akşam döndüğümde tam da beklediğim gibi evde değildi. Çöpü yine atmamıştı. Üstünkörü bir şeyler yapıp erkenden çıkmıştı yine. "Aramayacağım," dedim, "Arayıp da teşekkür etmeyeceğim bu sefer." Aramadım da gerçekten. O da aramadı. Böylece sessizliğe büründük.

İlk günler nispeten kolay geçti, belli bir nizamı koruyordum. Kendimi rahatlamış hissettiğim bile oluyordu arada. Üzerimden bir yük kalkmıştı işte. Artık kimseye bağlı değildim. Kendi kendime her şeyi hallederdim ayrıca, birine ihtiyacım yoktu. Hele bana değer vermeyen birine hiç ihtiyacım yoktu. Param da cebimde kalıyordu hem, iyiydim yani. Ama zaman geçtikçe, geçip de işleri yönetilemez hale getirdikçe, ben de düşüşe geçtim.

Geceleri evde, sefalet içerisinde uzanıp karanlıkta boş boş televizyona bakarken, bazen arkadaşlarımı arıyor, onlara akıl danışıyordum. Hepsi böyle şeylerin normal olduğunu söylüyordu, boşuna üzüldüğümü, başka birini bulabileceğimi filan. Fakat ne söyleseler içime sinmeyen bir şey oluyordu. Kapattığımda yine Perihan'ı özlerken buluyordum kendimi.

Zamanla bu aramaları da azalttım çünkü Perihan'ın yerine birini koyma fikri bile tahammül edilir gibi değildi. Buna hazır hissetmiyordum. *Belki döner* diyordum, *belki bu hafta bir işi çıkmıştır da ondan gelememiştir... Aramaya da fırsat bulamamıştır... Yok yok, terk etmemiştir beni Perihan. Öyle düşünmüşse bile vazgeçer mutlaka. Özler bu evi. Ayrılığın iyi bir fikir olmadığını o da zamanla anlar... Anahtarı var nasılsa... Bir gün gelir ve hiçbir şey olmamış gibi içeri girer, her şeyi toparlar...*

Zaman geçtikçe üzüntü ve öfke, özlem ve gurur, umut ve hayal kırıklığı, yani her şey birbirine karışmaya başladı. Madem öyle, ben de hayatıma kaldığım yerden devam edeceğim dedim bir gece. İnternette bir hesap açtım ve seçeneklerimi gözden geçirmeye başladım. Dünyadaki tek kadın Perihan değildi sonuçta. Ondan daha iyi, ondan daha kabiliyetli, ondan daha vefalı birileri mutlaka vardı. Olmalıydı yani. Geceler boyu ilanları inceledim. Ama kimi biraz gözüme kestirsem illa bir şeyi eksik kalıyordu. Yok, atamıyordum kafamdan Perihan'ı.

Bir hafta sonu, alışveriş merkezine gidip taksitle son model bir elektrikli süpürge aldım. Döndüğünde görüp mutlu olsun istedim. Satıcı kadın çok yardımcı oldu, kolayca hallolunca kızdım hatta kendime. Bu kadar kolayken niye onca zaman almamak için ayak sürümüştüm ki? Benim de hatalarım vardı ama düzeltmeye hazırdım. O süpürge de bunun simgesi olacaktı. Her şeyi baştan alacaktık, yeniden mutlu olacaktık Perihan'la.

Fakat günler geçiyor, Perihan dönmüyordu. Bir kere bile arayıp sormamıştı. Arkasında bıraktığı enkaza

dönüp bakma ihtiyacı bile hissetmemişti. Dönmeyecekti, belliydi artık. Artık bu gerçeği kabullenmem gerektiğini biliyordum. Sadece, sanki hep biraz daha zamana ihtiyacım varmış gibi geliyordu.

Bir akşam yine tüm yorgunluğumla işten eve dönmüşken, Merve arayıp bir kadından söz etti. Lafı uzatmasını hiç beklemeden, "Hayır, istemiyorum," diye çıkıştım. O bana daha beter çıkıştı. Böyle devam edemeyeceğimden, artık toparlanmam gerektiğinden, evimi bok götürdüğünden filan bahsetti. Merve beni çok iyi tanırdı. Haklıydı. Katlanması, kabullenmesi kolay değildi ama doğruydu söyledikleri.

"Tamam," dedim. O tam bana göre olduğunu söylediği, kibar, becerikli ve anlayışlı kadınla bir görüşme ayarlamasını kabul ettim. Karşılıklı bir-iki telefon konuşmasından sonra kadına evimin adresini iyice tarif ettim, mesajla da konum gönderdim. Pazartesi buluşmak üzere sözleştik. Gerçekten garip hissediyordum. "Ya Perihan dönerse?" diyordum, "Ya dönüp de başka biriyle görüştüğümü hissederse? O zaman işleri çözülmez bir noktaya getirmiş olmaz mıyım?" Ama öte yandan halime bakıyordum ve evet, artık gerçekten tek başıma idare edemiyordum. Kadını arayıp gelişini iptal etmek için hâlâ şansım vardı ancak yapmayacaktım bunu, artık ben de kendi yoluma bakacaktım.

Pazar sabahı, hafta sonu için erken sayılabilecek bir saatte uyandım ve telefonumda yirmi dokuz cevapsız arama olduğunu gördüm. Neredeyse iki saat boyunca sürekli aranmıştım. Telefonumun sesi kısık yattığım için duymamıştım tabii. Numara kayıtlı değildi. Kim olabilir diye bakınırken mesajlardan o kadının numarası

olduğunu fark ettim. İyi de niye aramıştı ki beni pazar pazar? Acaba pazartesi görüşmemizi iptal mi edecekti? Aman etsin zaten, rüyamda Perihan'ı görmüşüm kafam nasıl bozuk. Aradım hemen, "Geldim ben ama evi bulamadım," dedi. Geldim mi?

"Bugün için anlaşmamıştık," dedim ama o ısrarla öyle olduğunu söyledi. Ben kendimi tanımaz mıyım? Pazar günü katiyen böyle bir işe girişmem, tatil günümü niye heba edeyim? Fakat kadın öyle diyordu. Üstelik neredeyse iki saattir sokaklarda beni bekliyordu. Bunu niye yaptığı da ayrı muamma, yani telefon açılmıyorsa işine gücüne bakarsın, yirmi dokuz kere de aranmaz ki insan. Yetmezmiş gibi adresi bulamamış. O kadar tarif etmiştim, konum da göndermiştim hatta. Şimdiden canım sıkılmıştı bile. Merve'nin becerikli dediği kadın bu muydu? Yanlış günde geliyor ve daha evin yerini bile bulamıyordu.

Tartışmanın anlamı yoktu. Kadın gelmişti ve ben telefonu açmayıp sokaklarda bekletmiştim onu. Pazartesi demiş olmam mühim değildi, hiçbir suçum yoktu ama suçlu hissediyordum işte. Hep Perihan yüzünden. Perihan hep anlaştığımız günde gelirdi. Eve anahtarıyla girer, derhal işe koyulurdu ve eğer uyuyorsam bağıra çağıra şarkı söyleyerek uyandırırdı beni. O konuda biraz kabaydı fakat buna bile alışmıştım, razıydım bu kadarına.

Pijamalarımın üstüne bir hırka geçirip çıktım dışarı. Azıcık bile kendime gelmeden, bir damla bile kahve içmeden... Gidip bu yeni kadını kaybolduğu sokaktan almak için.

Adı Gülten'di. Çok gençti, bu kadar genç olmasını beklemiyordum. Şaşırdım görünce, nasıl davranmam

gerektiğini kestiremedim. Perihan orta yaşlarının sonuna gelmiş, yolun bir noktasında biraz delirmiş, birkaç küçük cinnet getirmiş ama yine de, öyle ya da böyle, her şeyle baş edebilmiş olgun bir kadındı. Alanında uzmandı. Pratik zekâlıydı ve çok hızlı çözüm üretiyordu. Onun huyunu suyunu biliyordum. Ama bu kadar genç birinden aynı şeyleri beklememem gerektiğini tahmin edebiliyordum.

"Ne olacaksa olsun," dedim içimden. Artık gerçekten umurumda değildi. Her şey bir an önce olup bitsin ve sonra da ne olacaksa olsun, tek isteğim buydu. Gülten'i kaybolduğu sokaktan aldım ve eve doğru yürümeye başladık. Yol boyu iki gözü önüne aksın ki pazar günü için anlaştığımızı iddia etti. "Tamam Gülten," dedim, "önemli değil." Benim için artık hiçbir şey çok önemli değildi.

İçeri girince hemen mutfağa geçip kahve hazırlamaya koyuldum. O esnada Gülten evi keşfe çıkmıştı. Banyodan ve yatak odasından birkaç kere seslendi bana. Cevap vermeye uğraşmadım. Bağıra bağıra konuşmaya ne gerek var, ne soracaksa yanıma gelip sorsun canım, bu da nedir şimdi sabah sabah.

Kahve hazırdı. Tam içiyordum ki kafamı çevirmemle birlikte, Gülten'in yarı çıplak bir vaziyette mutfağa girdiğini gördüm. Uyandığımdan beri içmeyi beklediğim kahvenin ilk yudumunu da böylece püskürttüm. İnsanların başka insanlar yanında aniden ve teklifsizce soyunmaları bana her zaman dehşet vermiştir. Ama kimsenin hayatına da karışamazsınız sonuçta.

Fincanı alıp balkona çıktım. O da geldi. Niye geldi ki, gelmeseydi keşke. Perihan olsa hemen gelmezdi, önce benim kendime gelmemi, açılmamı beklerdi. Tüm bu

huylarımı bilirdi. Zaten bu yüzden bu kadar zordu her şey. Al işte yine Perihan'ı düşünüyordum. Gülten karşımda yarı çıplak oturuyordu ve ben Perihan'ı düşünüyordum.

Gülten anlatmaya başladı. Beni tavlamaya çalışıyordu, anlayabiliyordum bunu, nihayetinde o da kendi çıkarlarını düşünüyordu. Fakat ben buna hazır değildim. Sadece işini yapsın ve gitsin istiyordum. Hiç merak etmiyordum anlatacaklarını. Onunla duygusal bir ilişki kurmaya niyetim yoktu, son derece profesyonel davranmak istiyordum. Zaten bir kerelik bir ilişki olacaktı bizimki, sürmesinin mümkün olmadığı şimdiden belliydi. Söylediklerine yarım ağız gülümseyerek karşılık veriyor, kabalık etmemeye çalışıyordum. Bir şans vermem gerektiğini biliyordum ama bir pazar sabahı, henüz kendime gelememişken, hem de Perihan'a rağmen iyimser olmakta gerçekten güçlük çekiyordum. Dünya kadar şey anlattı. On dakikada bütün hayatını kucağıma döktü Gülten. Sonra, "Hiç çocuğun var mı?" diye sordu durduk yere, olmadığını söyledim. "Benim var bir tane," dedi.

"Bir gün karnım ağrıyor diye hastaneye gittim," dedi, "Yarım saat sonra doğurdum." Şaşakaldım. O ne demekti öyle? Nasıl olmuştu? Nasıl olabilmişti böyle bir şey? Yani evet şişman bir kadındı fakat içinde saklanan bir çocuğu belli etmeyecek kadar değil. Meğer o dönem daha şişmanmış ve gerçekten görüntüsünde büyük bir değişiklik oluşturmamış bebek. "Ondan anlamamışız," dedi.

"Bir bebek sadece görünüşten mi anlaşılır? İçinde bir şey hissetmedin mi Gülten?" dedim hayretle.

"Bir şeyler hareket ediyor gibiydi ama gazım var sanıyordum, o ara çok yemek yiyordum," dedi.

Duyduklarıma inanamıyordum ama dahası vardı. Kocası, hastaneye gelip bebeği görünce şoka girmiş, ağlamaya filan başlamış. Sonra adamın yanına orta yaşlı bir çift gelmiş ve niye ağladığını sormuş. O da bebeği hiç beklemediklerini, ne yapacağını bilmediğini söylemiş güya. Sonra o çift adama demiş ki işte bizim çocuğumuz olmuyor bebeği bize verin. Adamın da aklına yatmış bu. Tam gizli gizli veriyorken hastane güvenliğine yakalanmış adam, böylece bebek ellerinde kalmış. "Şimdi nerede bebek?" diye sordum, anneannesindeymiş. Kendisi de orada kalıyormuş bir süredir. Bunalmış annesinden, evlen evlen deyip duruyormuş, bana geldiği iyi olmuş, ona da değişiklik oluyormuş böyle şeyler. Bebek de büyümüş artık zaten, bu sene okula başlayacakmış. "Bebeği vermeye kalktı diye mi terk ettin babasını?" dedim. Yok, ondan değilmiş. O terk etmemiş zaten, adam başka biriyle evlenince ayrılmaya mecbur kalmış. Üzgündü bu konuda. Karnı ağrıyor diye hastaneye gidip doğurmuş olmaya, doğurduğu bebeğin babası olacak adamın buna sevinmek yerine bebeği fazlalık bir eşyaymış gibi başkasına vermeye kalkmasına takılmıyor da asıl buna takılıyor gibiydi.

"Seviyor muydun o adamı?" dedim biraz da kınayarak.

"Severdim," dedi başını önüne eğip, "Ayrılık kolay değil be abla."

Ha-ha, bilmez miyim.

"Bir keresinde çiçek almıştı bana," dedi gülümseyerek. Adamın da onu sevdiğini ispatlamaya çalışıyordu.

"Ne zaman, ilk buluşmanızda mı?" dedim, öyle bir adamın bir kadına sadece onu kandırmak için çiçek alabileceğini düşünüp.

"Yok," dedi, "Kolum kırıldığı zaman."

Devamını merak etmiyordum aslında fakat sormak gerektiği için sordum. "Kolun niye kırılmıştı iş kazası mı?" dedim.

"Yok," dedi, "Dövmüştü biraz ama hak etmiştim."

Daha fazlasını kaldıramayacaktım. Evle ilgili bilmesi gereken şeyleri anlattım, deterjanların yerini gösterdim ve kendimi dışarı attım. "Sen çıkmadan dönerim," dedim giderken. Ama parayı masanın üzerindeki kâseye bırakmıştım ve birkaç saat sonra arayıp, "İşim çıktı gelemiyorum, sen istediğinde çık Gülten," diyecektim.

Gülten çıkmadan o eve dönemezdim. Duymak istemiyordum böyle hikâyeler. Hadi bebek meselesini bir yere kadar komik bulup normalleştirdim diyelim. Ancak dayak yediği kocasını hâlâ özleyen bir kadın istemiyordum ben evimde. Dayak yediği kocasını bıçaklayan Perihan'ı istiyordum. Denemiştim ve işe yaramamıştı işte. Olmuyordu, bir türlü unutamıyordum Perihan'ı.

Havuz

Eskiden, çok eskiden bir gün... Hava günlük güneşlik, pırıl pırıl bir yaz ortası. Bir aile dostumuzun evine gitmişiz. Ev çok kalabalık, kutlama havasında insanlar. Herkes neşeli ve telaşlı, bir koşturmaca var etrafta. Yemek hazırlığı, çatal bıçak sesleri, kahkahalar... Arka bahçede kocaman bir havuz var ya da ben küçük olduğum için bana büyük geliyor. Bir havuzla karşılaşmayı beklemiyordum, çok seviniyorum. Annem hazırlıklı gelmiş. Çantasından mayomu çıkarıp hızlıca giydiriyor üstüme, koşarak suya atlıyorum. Kimse benim için endişe etmiyor. İyi yüzerim çünkü, yürümekten önce yüzmeyi öğrenmişim, öyle anlatır hep bizimkiler. Havuzda başka çocuklar da var. Hemen kaynaşıyor, gülüşüp eğleniyor, suyun tadını çıkarıyoruz. Kenarda bir çocuk tek başına topuyla oynuyor. Fark edince, "Sen niye yüzmüyorsun?" diye sesleniyorum. Cevap vermiyor. Havuzdakilerden biri, "O yüzme bilmiyor ki," diyor. Sonra hepsi birden, "Hüseyin yüzme bilmiyooor, Hüseyin yüzme bilmiyooor," diye dalga geçiyorlar onunla. Üzülüyorum Hüseyin'e, bu güzel havada suya giremiyor oluşu içime dokunuyor. Ama sonra derhal oyuna dalıyorum yine. Çocukların kederi çok uzun sürmüyor. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Dediğim gibi, çocuğum çünkü, zamandan ne anlarım. Bir kadın havuz kenarına gelip, "Hüseyin'i gördünüz mü?" diye soruyor bize. "Şurada topuyla

oynuyordu," diyorum. Gösterdiğim yerde değil Hüseyin. Bir süre önce oynadığı topsa suyun üstünde... Kadının gözleri büyüyor birden. Panikle sağa sola koşturmaya başlıyor. Sonra, "Hüseyin!" diye çığlık atıyor. Suyun mavi pırıltılarının üstünde yavaş yavaş salınan plastik topa bakıyorum. Evin içindeki kalabalık, hızla havuzun etrafına doluşuyor. Kırmızı bir top, kendi kendine suyun üstünde. Bir adam elbiseleriyle havuza atlıyor. Çarpmanın etkisiyle top bana doğru geliyor. Çığlıklar duyuyorum. Diğer taraftan başka bir adam atlıyor. Suyun içine dalıp dalıp çıkıyorlar. Neler olduğunu anlayamıyor, topa doğru yüzüyorum. Yakalıyorum topu. Kıpkırmızı bir top. Adamların biri, kucağında bir çocukla suyun dibinden çıkıyor. Saçlarından sular süzülüyor çocuğun. Çığlıklar öyle yükseliyor ki kulaklarım acıyor. Tam o anda biri beni tutup havuzdan çıkarıyor. Babam. Annemin kucağına veriyor hemen. Benim kucağımda bir top, kıpkırmızı, bırakmıyorum onu. Kalabalığın arkasında kalıyoruz. Annem kafamı koynuna doğru bastırıyor. Neler olduğunu görmek, anlamak istiyorum fakat öyle sıkı bastırıyor ki hareket edemiyorum. Saçlarımdan süzülen suyun annemin elbisesini ıslatışını izliyorum sadece. "Kalbi durmuş," diye bir ses duyuyorum çığlıkların arasından. "Kalp masajı yapın!" diyen başka bir ses. Anneme, "Kalp ne demek?" diye soruyorum, cevap vermiyor, daha da bastırıyor beni göğsüne. Çok korkuyor annem, hissediyorum. Gövdesinin içinde gümbür gümbür çarpan bir şey var. Kucağımdaki kırmızı topun altından bir elimle kendi göğsüme dokunuyorum. Gövdemin içinde gümbür gümbür çarpan bir şey var. Demek ki kalp buymuş diyorum içimden. Fena halde ağlamak

istiyorum ancak o anda ağlayıp işleri daha da zorlaştırmamam gerektiğini nasıl oluyor bilmiyorum ama seziyorum. Annemin koynuna başımı biraz daha bastırıp gözlerimi kapıyorum. Daha fazlasını görmeyi artık ben de istemiyorum.

Bu ara sık sık hâlâ atıyor mu diye kalbimi yokluyorum.

Rüyalarımda kocaman,

rüyalarımda küçücük,

bir havuzda boğuluyorum.

Kapıları vurup evden çıkmalı, ceketimi bile almadan basıp gitmeli bir ruh halindeydim o anda, beni olsa olsa bu paklardı. Cebeci'den çıkıp Kızılay'a doğru yürümeliydim. Arada Kurtuluş Parkı'na uğramalıydım. Orada biraz oyalanıp, ne bileyim bir sigara içip bulutlara filan bakmalıydım. Sonra Kolej tarafından çıkıp Başçavuş Sokak üstünden sallana sallana Olgunlar'a inmeli, kitapçılara doğru yürümeli, Orhan Abi'yi bulmalı, birtakım kurumlara hazırlık kitaplarından oluşan yığının arkasına geçip anlatmalıydım. Nasılsa sözümü bir noktada keser, ergen atarımla dalga geçer, sonra da sakinleştirici tebessümüyle bir gün her şeyin düzeleceğine beni ikna ederdi. Ama çok zaman geçti. Bunların üstünden kilometreler geçti. Geriye doğru akmayan nehirler, ardında ray bırakmayan trenler, gidenler ve ölenler geçti. Orhan Abi bile geçti. Uzun zaman önce Güney'de bir köye yerleşmiş, hâlâ hayatta mı onu bile bilmiyorum.

Kapıları vurup evden çıkıyor ve arkama bile bakmadan yürümeye başlıyorum. Ankara sandığım yerler kartondan bir film setiymiş. Çekimler çoktan bitmiş. Tak tak tak kaldırıyorlar tüm sokakları. Altından İstanbul çıkıyor. Fark etmez diyorum fark etmez, her yerde yaşar insan. Hiç olmazsa beni denize çıkaracak bir yol arıyorum, bir yol buluyorum. Bulduğumu

sanıyorum en azından. Hayatım hep bir yol aramakla, sonra bir yol bulduğumu sanmakla geçiyor. Yolların bir kurtuluşa çıkmadığını uzun zamandır biliyorum. Bu yüzden işte, hiç olmazsa denize çıksın.

Mühürdar Caddesi boyunca sıralanmış koca koca reklam panolarında, "Gelecek seni bekliyor, hazır mısın?" yazıyor tehdit eder gibi. Sanki doğrudan bana kafa tutuluyormuş gibi hissediyorum, şahsi algılıyorum meseleyi. Elimde bir tüfek olsa delik deşik ederim tüm panoları, öyle sinirleniyorum. Hazır mıymışım? Hazırım ulan! Ben her şeye doğuştan hazırım. Annem beni hazır doğurmuş. Beni bekliyormuş... Yiyorsa çıksın karşıma, it herif.

Yürüyorum. Beni takip eden seslerden kaçmak için adımlarımı hızlandırıyorum fakat ne kadar hızlansam da bırakmıyorlar peşimi. Kafamda yankılananlar inşaat seslerine, korna seslerine, insan seslerine karışıyor. Kulaklarımı söküp arabaların altına fırlatmak geliyor içimden. Ama vücut bütünlüğümü korumak zorundayım. Gelecek beni bekliyor.

Starbucks'ın önünde, kahve rezervleri aniden boşalmış da o anda içmezlerse öleceklermiş gibi bir kuyruk oluşturan hayret verici kalabalığın yanından geçerken, Greenpeace kostümü giymiş genç bir oğlan önümü kesip tüm sempatikliğiyle, "Merhaba, nasılsınız?" diye çınlıyor. "İyi değilim," diyorum buz gibi, "Yolumdan çekilin, gelecek beni bekliyor." Nerede bekliyor bilmiyorum ama onu bulacağım. Bulduğumda da tüm geçmişin hıncıyla... Kavgamız büyük olacak, hiç kuşkusuz kan çıkacak. Yürüyorum. Yürüdükçe öfkem artıyor.

Sokaklar dayanılamayacak derecede kalabalık. Rıhtıma varana kadar insan içinde kalıyorum. Sanki üstüme başıma her yerime insan bulaşıyor. Öfkemi ve iğrenmemi daha da arttırıyor bu. Ancak devam etmekten başka seçeneğim yok. Gelecek beni bekliyor.

Denize varınca ne yapacağımı bilemeyip duruyorum. En azından beni denize çıkaran yolu bulduğum için seviniyorum ama çok kalmıyor içimde bu sevinç. Etrafıma dikkatle bakıyor ve geleceğin beni tam olarak nerede beklediğini çözmeye çalışıyorum. Birden boyum kısalmış gibi hissediyorum. Ya da ben kısalmıyorum da dünyaya kısa geldiğimi o anda fark ediyorum. Uzamam lazım diyorum uzamam lazım. Gelecek beni bekliyor.

Belki vapura binecektir gelecek? Ben de binmeye karar veriyorum. Koşa koşa gidip iskeleden kalkmak üzere olana son anda yetişiyorum. Öz babam gibi sevdiğim Prof. Dr. Aykut Barka vapuruna denk gelişimde bir anlam arıyorum, geleceğin gerçekten oralarda bir yerlerde olabileceğini düşünüyorum. Nefes nefese her tarafını dolaşıyorum vapurun. Hiçbir yerde yok. O zaman kesin karşıdadır. Bir kuytuya oturup o an tam içinden akıp geçtiğim İstanbul'u izliyorum. Plan yapmak zorundayım, gelecek beni bekliyor.

Karaköy'de iniyorum. Ara sokaklarda birkaç tur atıyorum. Av malzemeleri satan dükkânların önünden geçerken aniden bir bıçak almaya karar veriyorum, rasgele giriyorum birine. Silahlanmam gerek. Gelecek beni bekliyor.

Bıçağı montumun cebine sokup nereye doğru yürüyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Beşiktaş'ta çok fazla geçmiş var, geleceğin oralarda olmasına ihtimal vermiyorum. Eminönü kargaşasından bir şey

çıkacağını da sanmıyorum. Olsa olsa Taksim'dedir diye düşünüyorum, her şeyin başladığı yerde. Yüksek Kaldırım'dan Galata'ya doğru nefes nefese tırmanmaya başlıyorum.

Kuledibi'ne geldiğimde bir kuytuya geçip biraz soluklanıyor, gelip geçenleri izliyorum. Galata Kulesi, başım belaya girerse arkamı kollayacak bir arkadaşımmış gibi dikiliyor orada, onu gördüğüme çok seviniyorum. Kulenin etrafında birkaç tur atıyorum sonra. Geleceğe dair hiçbir izle karşılaşmayınca Tünel'e çıkıyorum.

Eski füniküler, karanlık tünelin içinde sanki geçmişten gelen bir zaman makinesiymiş gibi belirip istasyona yanaşınca, bir süre kenarda gizlenip içinden geleceğin inmesini bekliyorum. Yolcular hızla dağılıyor. Gelecek yine ortalarda gözükmüyor.

Asmalımescit'e giriyorum, oradan Nevizade'ye uzanıyorum aceleyle. Sokak sokak dolaşıyorum. Sanki az önce oralardaymış da kaçırmışım, biraz daha hızlanırsam yetişip yakalayacakmışım gibi peşinden koşuyorum geleceğin. Beyoğlu'nun tüm ara sokaklarına girip çıkıyorum. Eskiden adım gibi bildiğim yerleri tanıyamıyorum neredeyse. İçip eğlendiğim barlar, yemek yediğim lokantalar, tek başıma film izlediğim sinemalar, kitapçılar, pastaneler, hepsinin yerinde yeller esiyor. Yalelli sesleri geliyor her taraftan.

Can havliyle Taksim Meydanı'na atıyorum kendimi. Ama vardığım yer ne Taksim'e ne meydana benziyor. İyice anasını siktiler memleketin. O meydanda hepsine meydan okumak için gürül gürül çağladığımız zamanları hatırlıyorum. Ne kadar kalabalık olduğumuzu... Şimdi kimse yok. Şimdi geleceğe tek

başıma meydan okuyorum. Cesareti varsa çıksın karşıma. Geleceği varsa göreceği de var.

Yıllardır, cezalıymış gibi polis ablukasında tutulan Gezi Parkı'na bakıyorum. Ellerinden gelse hapse atacaklar güzelim parkı. Gidecek bir yerim kalmamış gibi hissediyorum. Neredeyse akşam olacak, çok yorgunum artık. Heykelin orada durup beklersem gelecek gelip beni bulur mu acaba diye düşünüyorum. Ancak beklemek karşılaşmaktan bile kötü. Beklerken bir heykele dönüşecek olmaktan korkuyorum. Artık hiçbir şeyi beklemek istemiyorum.

Ani bir manevrayla tekrar İstiklal'e dönüyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama bir işaret bulacağıma inanıyorum. Yürürken sanki bazı parçalarım dökülüyor. Ne kadar tutmaya çalışsam da engel olamıyorum. Her adımımda daha da hafifliyorum. Gelecek beni bekliyor. Ben de zaten son gücümle her yerde onu arıyorum. Karşılaştığımızda benden geriye ne kalmış olacak hiç bilmiyorum. Dik duruyorum ama içim eğik bükük, bunu kimseye çaktırmıyorum.

Mephisto'nun önünde bir arkadaşımla karşılaşıyorum.

"İyi misin," diyor, "Bir yerde oturalım mı?"

"Olmaz," diyorum, "Gitmem lazım, gelecek beni bekliyor." Hiç oyalanmadan yürümeye devam ediyorum. Arkamdan sesleniyor ama ne dediğini duymuyorum. Arkamda kalan hiçbir sese kulak asmamam lazım. Gelecek beni bekliyor.

Galatasaray Lisesi'nin önüne gelince bir yerlerden havai fişek sesleri duyuyorum. Başımı yukarı kaldırıp patlayıp saçılmalarını izliyorum fişeklerin. Öyle aval

aval havaya bakarken tramvayın altında kalmaktan son anda kurtuluyorum. Sonra karşımdaki binanın içinde, kollarını iki yana açmış bana bakan Akdeniz Heykeli'ni görüyorum. Sanki beni çağırıyor. İşte aradığım işaret, sonunda buldum işte. Gelecek orada bir yerde beni bekliyor.

Binaya giriyorum, üst kata çıkıp heykele daha yakından bakıyorum. Öyle güzel ki niye orada olduğumu unutuyorum bir an. Sonra merdivenlerin oradan bir gölge gelip geçiyor. Hızla tırmanmaya başlıyorum peşinden, bitmek tükenmek bilmeyen basamaklar boyunca geleceği yakalamaktan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Nihayet merdivenlerin sonuna geldiğimde geniş bir terasta buluyorum kendimi. Ama benden başka kimse yok. Bir yere saklanmış olmalı gelecek. Dikkatli adımlarla en uca kadar gidiyorum.

O noktadan aşağısı çok acayip görünüyor. Soluk soluğayım. Başım dönmeye başlıyor. Bayılıp düşeceğimi düşünüyorum. Kalbim patlayacak gibi ama aslında o kadar korkmuyorum. Heyecanlıyım daha çok. Her şeyin bir zamanı var dedikleri bu olmalı, gerçekten zamanı gelmiş gibi hissediyorum. Montumun cebinden bıçağı çıkarıp elimi havaya kaldırıyorum. Tam dibine kadar geldim işte, burnumu suratına dayadım ve artık ne yapacaksa yapsın diye karşısına dikildim. Büyük bir huzur var içimde.

Şehrin gürültüsü çatıya kadar yükseliyor ama uğultudan başka bir şey duymuyorum. O uğultu içimden mi geliyor onu bile anlayamıyorum artık. Hiçbir şeyi anlamak da istemiyorum zaten. Anlamaktan

bıktım, dinlemekten bıktım, beklemekten... En çok da beklemekten.

Uzun bir bekleyişten başka bir şey olmayan hayatımın son bekleyişinin içindeyim bu sefer. Geleceği bekliyorum. O da beni bekliyor. Birazdan karşılaşacağız, hissediyorum. Bu kavgadan sağ çıkabilecek miyim bilmiyorum fakat bir önemi yok artık. Bundan sonra beklemek olmayacak, son bu. Cezamı önden çekmiş gibi hissediyorum. Ölsem bile rahat edeceğim, öldükten sonra beklemek de bitecek. Cennet cehennem meselesi filan ilgilendirmiyor beni, her ne olacaksa olsun artık hiçbir şeyi beklemem gerekmeyecek. Yanacaksam da yanacağım yani, gerçekten önemli değil benim için artık.

Yüzüme değen rüzgârın gelip geçişini hissediyorum. Bir çocuk vardı, böyle rüzgârlı havalarda koşa koşa gidip dışarı çıkar ve "Canım rüzgârım," diye kollarını açarak rüzgârın kendisine doğru esmesini beklerdi. Sarılmaya çalışırdı rüzgâra, o geliyor aklıma. Canım rüzgârım incecik esip geçiyor üstümden.

Gelecek beni bekliyor. Vapura binecek gelecek. Ben de peşinden gideceğim. Buna hazır mıyım? Herhalde hazırım. Annem beni hazır doğurmuş. Kapıları vurup evden çıkarım. Yollarda hiç oyalanmam. Seslerden kaçarım çünkü kafam hiç ses kaldırmıyor. Yalelli oluyor kafam seslerden. Gelecek beni bekliyor. Sokaklarda yürüyor gelecek. Ya da fünikülere biniyor. Belki de tramvaydan iniyordur tam bilmiyorum. Meydanda değil ama ona eminim. Her nereden çıkıp gelecekse artık gelecek o gelecek, hissediyorum. Elimde bir bıçakla, kollarımı açtım bekliyorum.

İstanbul tam karşımda. Ben de oradayım ancak İstanbul'un içinde değilim o anda. Hiçbir yerde değilim sanki. Güneş batıyor. Turuncuya dönen çatıların ardından masmavi boğaz görünüyor. Sokaklarında bu kadar acı yokmuş gibi gülümseyerek poz veriyor yine İstanbul. Beni biraz daha oyalamak istiyor ama yemezler. Delikanlıysa şimdi karşıma çıkacak o gelecek.

Yolun karşısındaki apartmanların çatıları martılarla dolu. Az önceki havai fişeklere mi kafaları bozulmuş n'olmuşsa ciyak ciyak bağırıyorlar. Beni fark edince hepsi gözlerini üzerime dikip hiç kımıldamadan izlemeye başlıyorlar. Sanki bir şey yapmamı bekler gibi bakıyorlar bana. Ben de onların gözüyle bakmaya çalışıyorum kendime. Hep beraber bana ne olacağını merak etmeye başlıyoruz. Acaba atlayacak mıyım? Ya da rüzgâr şiddetini artıracak da düşecek miyim? Ya da başım döndüğü için? Belki de korkudan kalp krizi geçireceğim ve yere ölüm düşecek, çimento çuvalı gibi patlayacak vücudum, parçalarım havai fişekler gibi ortalığa saçılacak.

Böyle mi olacak?

Bilmiyoruz.

Düşecek miyim?

Bilmiyoruz.